

Socialistisk Arbejderavis

[Nummer 323 27. september, 2012] [Støttepris 20 kr. Pris 10 kr.]

MOD BOSSER OG BANKER

KOM IND I KAMPEN!

Formandsvalget i SF og Socialdemokratiets partikonference har vist hvor stor utilfredsheden er i partiernes bagland.

Et år efter valget er det tydeligt, hvad regeringsmagten bruges til. Man skulle tro, at en "rød" regering ville forsøge at holde hånden under os. Men det er i stedet bosserne og bankerne der bliver hjulpet igennem krisen på bekostning af almindelige arbejdere, pensionister, studerende og arbejdsløse.

Uanset om det er Annette Vilhelmsen eller Astrid Krag der bliver ny formand i SF, vil problemerne fortsætte for SF. Alt tyder på, at SF fortsat vil acceptere regeringsgrundlaget, som dikterer hård krisepolitik, altså angreb efter angreb på deres eget bagland.

Alvoren er ellers til at føle for de tusindevis af danskere der falder for dagpengeforringelserne den 1. januar. En betydelig del af disse står uden udsigt til nogen form for indtægt. Det vil betyde et hårdere, fattigere og mere desperat samfund.

Hvis nedskæringerne og omfordelingen til de rigeste skal stoppes, er der brug for et oprør fra de mange som der rammes direkte af krisepolitikken i form af dagpengeforringelser og nye fyringer.

Og der er brug for solidaritet fra dem der stadig er i arbejde. For arbejdsløsheden rammer også dem, enten direkte eller indirekte ved, at arbejdsgiverne udnytter frygten for fyring i arbejderklassen og kræver højere tempo og lavere løn på landets arbejdspladser. Solidariteten med de arbejdsløse er også en kamp for ens egen vilkår.

Forberedelse til demonstrationen ved Folketingets åbning d. 2. oktober viser, at fagtoppen ikke vil stille sig i spidsen for at opbygge sådan en modstand.

Det overlader initiativet til faglige aktivister, lokale aktivister fra Enhedslisten, utilfredse S og SF-medlemmer og de små protestmiljøer der er opstået rundt omkring det sidste års tid.

Den stadigt større opbakning til Enhedslisten viser, at genklangen i befolkningen er stor. Men 12 socialister i Folketinget kan desværre ikke trække regeringen til venstre. Dertil er presset i en krisetid fra erhvervslivet alt for stort.

Derfor skal usikkerheden og vreden vendes til kamp. Der er ingen andre der redde vores røv. Vores opfordring fra Socialistisk Arbejderavis er derfor:

Kom ind i kampen!

Mord på strejkende minearbejder

På trods af at de udvinder enormt kostbare stoffer, arbejder Sydafrikas minearbejdere for en lav løn og under meget usikre arbejdsforhold. Alene i år før strejken i Marikana-minen brød ud den 10. august, døde 40 minearbejdere i ulykker.

Læs side 4

Gulerod og lidt for meget pisk

Regeringen har indgået en ny asylaftale med Liberal Alliance og Enhedslisten. De har afsat 286 millioner kroner til at forbedre asylansøgeres forhold, og aftalen medfører også en række forbedringer for asylansøgere i forhold til mulighederne for at arbejde og uddanne sig, mens man venter på et muligt asyl. Men det gælder kun for asylansøgere der samarbejder om hjemsendelse i tilfælde af afslag.

Læs side 4

Akutpakke, jobgaranti og dagpengekrav

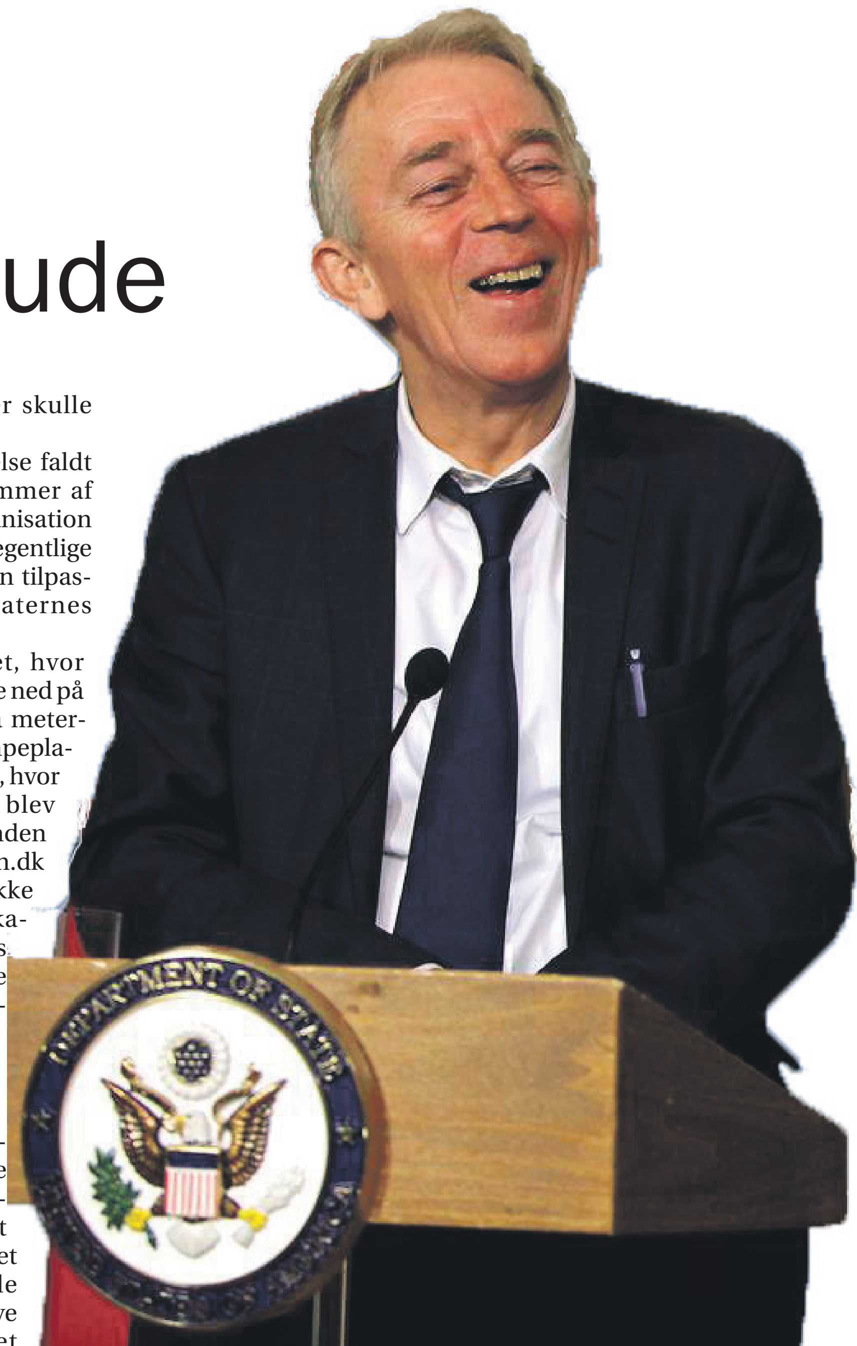
Den nye dagpengelov, som betyder at titusinder fra 1. januar vil falde ud af dagpengesystemet, har vist sig at være én af regeringens største problemer.

Læs side 8

Krigsmodstanderen, Lune Villy og den dårlige slipseknude

Af Bo Nielsen

Krigsmodstanderen

Nullerne blev det kulsorteste årti siden 2. verdenskrig, hvor et borgerligt flertal anført af Anders Fogh Rasmussen satte kursen mod et langt mere borgerligt, asocialt og fremmedfjendsk Danmark.

Modstanden mod Irakkrigen blev årtiets første store opgør med den sorte regerings politik. Med over en halv million krigsmodstandere på gaderne over hele landet var det i dén grad med en bevægelse i ryggen, at Villy Søvndal indledte en langvarig kamp imod den statsminister, der på en gemen løgn havde trukket Danmark ind i Bush's neokonservative røverkrig om irakisk olie og geopolitiske magtinteresser.

Alene de utallige § 20-spørgsmål om Irakkrigen, gjorde SF'eren uhyre populær hos det store mindretal af danskere, der ikke kunne genkende sig selv i det Danmark, VKO var i færd med at skabe, og de krige, regeringen postede prestige, menneskeliv og milliarder af kroner i.

Lune Villy og håbet om forandring

Tidens smag for persondyrkelse og mediernes strategi for at bygge personer op for derefter effektivt at rive dem ned igen medvirkede til, at vi kom på fornavn med 'Lune Villy', en gemytlig piberygende skolelærer i tweedjakke, der altid var klar med en frisk bemærkning i en tid, hvor der ikke var så meget at smile ad på venstrefløjen.

Velfærdskamp og kurs mod stjernerne

De største protester skyllede over landet i 2006 under parolen "Velfærd til alle", hvor særligt SOSU'ernes strejkebevægelse skabte fornyet håb om at nye solidariske vinde måtte blæse.

Villy Søvndals stjerne voksede sig stadigt større og valget i 2007 blev en veritabel triumf for koldingenseren, der blev modtaget som en rockstjerne ved valgfesten, hvor endnu et nederlag til centrumvenstre blev ignoreret i rusen over de historiske 23 mandater til SF.

Kritikken af Villy og partilederens politiske linje gled tiltagende i baggrunden i de næste to år, hvor både meningsmålinger og ambitioner sprængte alle rammer for folkesocialisterne.

Mørke-mænd og 'nødvendig' mobning

2008 blev året, hvor Villy Søvndal for alvor gik i gang med at gøre sit parti regeringsdueligt, som det hedder i borgerlig politisk analyse.

Mest markant blev den pludselige 180 graders vending i spørgsmålet om de såkaldte Muhammed-tegninger, hvor Søvndal i forbindelse med den såkaldte 'anden Muhammedkrise' skiftede fra at have kaldt Jyllandspostens karikaturtegninger af muslimernes hellige profet for "stupide og ondskabsfulde" til at finde dem "nødvendige".

Det var samme år, som SF-formanden under partiets fornyelsesproces fornyede SF's måde at tale om landets mindretal af medborgere med muslimsk tro og kulturbaggrund til at gå Pia Kjærsgard i bedene med ordene om "mørkemænd", der skulle "skride ad helvede til".

Den specifikke udtalelse faldt ganske vist om medlemmer af den yderligtgående organisation Hizb-Ut Tahrir, men det egentlige budskab talte sig ind i en tilpasning til Socialdemokraternes udlændingepolitik.

Det blev da også året, hvor partiformanden kunne se ned på landmødedeltagerne fra meterstore Mao-lignende kæmpeplakater, og ikke mindst året, hvor Arbejdernes Kampdag blev markeret med, at formanden i et interview med Avisen.dk bekendtgjorde, at SF ikke længere ville afskaffe kapitalismen, og at partiets principprogram skulle have en reformistisk overhaling.

Fra tweedjakke til dårlig slipseknude

Vælgerne ville have forandring, og centrumvenstre ville have magten. Forandringen blev det mildest talt så som så med, hvilket mange vælgere allerede inden valget lod til at have gennemskuet, hvor det store røde forspring i meningsmålingerne hastigt skrumpede ind og som bekendt endte med et lille og mudret flertal bag Helle Thorning-Schmidt.

I den proces lærte Villy Søvndal sig at sige "ansvarlighed". Et begreb, der har vist sig at dække over streng budgetdisciplin og viljen til sælge ud af alt fra egne principper til de fattigste velfærdsydelser. En ansvarlig politiker fører stram økonomisk politik, og jo hårdere den kapitalistiske krise rammer, jo strammere politik føres der for at redde den kapitalistiske økonomi.

Partiet har indkasseret en juniorrolle i SRF regeringskoalitionen og nogle gevaldige buler. Søvndals svar har været et par ynkelige kronikker i det borgerlige hoforgan Berlingeren, hvor han i fællesskab med den meget lidt populære skatteminister og partistrateg fra partiets højreorienterede ungdomsfløj, Thor Möger Pedersen, forsøger at redegøre for, at nyliberal nedskæringspolitik er 'moderne socialisme'.

På den måde er det ikke kun uinteressant nedrivning efter opbygning af manden Villy Søvndal, når en tidligere udenrigsminister angriber den nye udenrigsminister for 'en dårlig slipseknude'. Skiftet fra folkelig krigsmodstander og socialist i tweedjakke til ansvarligt talende jakkesæt toppet med et dårligt bundet slips hænger trist nok ved den nu forhenværende partiformand for Socialistisk Folkeparti.

Over-SF mod under-SF

I politik er det ikke altid man får opbakning for, hvad man siger, men for, hvad folk tror – eller håber – man siger. Det gælder i høj grad for formandsvalget i SF.

Jørn Andersen

Astrid Krag forsøger at genoplive fortællingen fra før valget om en regering med SF-indflydelse. At alt går så godt, som det nu kan. At det eneste alternativ til den nuværende regerings nedskæringer er endnu hårdere VKO-nedskæringer.

Vi skal alle sammen tro på, at SF – bag forhandlingslokalernes lukkede døre – er garanten for, at nedskæringerne er så "nænsomme" som muligt. Og i øvrigt håbe på, at krisen snart er ovre.

SF-toppens mening var, at det var den eneste fortælling, der skulle fortælles. Möger & Co. havde forberedt en formandskåring efter at have handlet tingene af med SF's "grønne" fløj.

Reality-check

Men så kom en ukendt fynbo med en anden fortælling. Dens præmis er, at SF ikke har så meget indflydelse – ellers var der ingen grund til at fortælle den.

Annette Vilhelmsens fortælling er meget enkel: SF skal ind imellem have lov til at sige, hvad de mener, også når de er uenige med retningen for regeringens politik.

Det prøvede Vilhelmsen så. Hun foreslog, at dagpengeperioden ikke skulle ligge fast, men skulle reguleres efter de økonomiske konjunkturer.

Herefter hun straks blev overfaldet, verbalt, af den afgående formand Søvndal, der ellers havde lovet ikke at blande sig i valget. Vilhelmsen korrigerede hurtigt: Det skulle ikke ske nu, men engang i fremtiden.

En loyal oprører

Vilhelmsens fortælling stiller ikke spørgsmålet ved SF's deltagelse i regeringen eller ved regeringsgrundlaget. Hun har ikke stemt imod en eneste af regeringens love.

Hendes fortælling handler ikke om en anden politik over for de tusinder, der i 2013 står til at falde ud af dagpengesystemet. Den handler om at redde SF fra nedsmeltning ved at give partiet lidt identitet tilbage.

Alligevel opfattes hun som en oprører – af medlemmer, vælgere og medier.

SF's krise

Ingen af de to kandidater har noget svar på SF's grundlæggende krise – som helt enkelt består i, at et parti, som skulle stå for progressiv forandring, ikke i længden kan fremstå som fortalere for det modsatte uden at gøre sig selv overflødigt.

Men Vilhelmsens opstilling har åbnet en debat i SF, som ikke vil stoppe, uanset hvem der vinder valget.

Hvis Krag vinder, har hun ikke Søvndals autoritet til at forhindre kritikerne, der nu har konstateret, at de har bredere opbakning blandt medlemmer og vælgere, i at fortsætte kritikken.

Hvis Vilhelmsen vinder, vil hun ikke i længden kunne undgå en debat om det eneste, der kan redde SF – nemlig at man kommer ud af den regering, hvis politik er stik imod det grundlæggende i, hvorfor folk har meldt sig ind i eller stemt på SF.

Det mener vi

2. Oktober:
Hvis vi ikke står sammen knækker de os for let!

Det finanslovudspil der er kommet fra regeringen, det skal brændes før vi kan sætte os ned igen og forhandle.

Finansloven byder på angreb, som de borgerlige kun stille turde tænke for sig selv i deres mest våde drømme.

Den medfører nulvækst som måske kan lyde ganske neutral, men da prisudviklingen altid stiger et par procent hvert år – ligges der reelt op til en slagtning af velfærden. Det er således ganske sigende, at da Helle & Villy var i opposition, kaldte de VKO regeringens finanslov med 0,8 procents vækst for en velfærdsmassakre.

Hvis et lignende udspil var kommet fra en borgerlig regering var det ret sandsynligt, at fagtoppen havde blæst til angreb mod en så svinsk finanslov.

Men når regeringen er ledet af socialdemokratiet er fagtoppen helt anderledes bovlamme. Det har 2. Oktober -initiativet vist os. Ingen af de landets store fagforeninger har ønsket at gå ind og mobilisere til demonstrationen, selvom indkaldelsesgrundlaget for demonstrationen, afspejler de krav, som deres medlemmer stiller overfor denne her regering og den kommende finanslov.

Det handler om et stop for dagpengeforringelserne i en tid med høj arbejdsløshed, praktikpladser til de 10.000 unge der mangler en, et stop for forringelse på flexjob og førtidspensionen der rammer nogen af de mest udsatte i vores samfund og endelig for ordentlig vilkår for folk på SU og kontanthjælp.

Nedskæringerne medfører stor usikkerhed og frygt for fremtiden for tusindevis af almindelige mennesker. Det er den sociale virkelighed, som arbejderklassen kommer til at møde og særligt fra 1. Januar, hvor tusindevis af mennesker hver måned kommer til at miste deres forsørgelsesgrundlag.

Initiativfattigdommen bag fagforeningernes store glasfacader, skuffer i en tid hvor man efter sommerens demonstration på Vejlegården ellers kunne tro, at fagtoppen endelig var ved at vågne til dåd og forstå at deres vigtigste våben mod de gule – er kamp og solidaritet ikke pris og rabatordninger.

I stedet for at samle kræfter i et koordineret initiativ har nogen af dem så valgt at køre selvstændige kampagner for f.eks. dagpengeret eller praktikpladser. Herfra har vi kun ting at sige til fagtoppen:

ØV hvor er det skuffende!

Dernæst har vi en ting vi gerne vil sige til alle de mennesker der havde stemt på en rød regering i håb om en anden mere solidarisk politik. Når krisen kradser dybere, vil regeringen under ingen omstændigheder fører en aktiv kamp mod arbejdsløshed eller velfærdsforringelser. Deres aktive kamp er vendt mod arbejderklassen for at øge arbejdsgivernes profit. Regeringen er altså vores fjender.

Det betyder ikke, at vi aktivt skal vælte regeringen. Det betyder heller ikke, at vi skal vige en tomme for at holde dem til magten. Det betyder, at vores vrede skal vendes til kamp og organiseret modstand – fordi det er den eneste måde hvorpå, at en mere solidarisk finanslov overhoved er mulig.

Derfor skal du deltage i 2. Oktober. Derfor skal du gå sammen med dem der vil slås på din arbejdsplads eller dit uddannelsessted og føre kampagne for den problematik der er mest presserende i jeres hverdag. Derfor skal du sammen med dine kollegaer gå ind og sparke lidt liv i fagbevægelsen.

For hvis vi ikke kæmper - knækker de os for let.

UDGIVET af Internationale Socialisters Ungdom,
ADRESSE: ISU // Poste restante // H C Ørstedsvej 54 // 1879 Frb. C
KONTO Nr.: 1551-5780160
MAIL: saa@socialister.dk
WEB: www.socialister.dk
TRYK: Trykcentralen
ANSVARSHAVENDE REDAKTØR: Anders Bæk // Red. afsluttet den 25 september 2012

Elsker Amager - hader racisme!

En onsdag morgen i september vågnede amagerkanerne til en bydel, der var noget nær renset for nynazistisk propaganda og pyntet med ca. 4000 klistermærker, der afviser racehad, islamofobi og fascisme.

Gennem det sidste års tid har Amager været mål for tiltagende nynazistisk propaganda. Mest synligt har Danskernes Parti, tidligere DNSB-leder Daniel Carlsens nye parti, været med deres racistiske klistermærker, plakater og sågar husstandsomdelte flyers. Racismen har dog kastet lange dystre skygger over Amagerbro i nogle år efterhånden.

»Skal du have én med battet, dit perkersvin«

Uhyggeligst bliver det, når gerningsstedet for det ene af bydelens formentlig mindst to racistiske mord de senere år, skændes på årsdagen af ukendte gerningsmænd.

Hvert år har de efterladte til offret, et 16-årigt avisbud med indvandrerbaggrund, lagt blomster og tændt lys på det gadehjørne, hvor den unge dreng i 2008 blev slået ihjel af tre unge racister med et boldtræ.

Det sidste, den 16-årige hørte inden det dræbende kølleslag, har vidner gengivet som "perkersvin". Natten efter årsdagene har der været hældt rød maling ud over stedet og blomsterne. Det løber selvsagt koldt nedad ryggen ved sådan et syn.

Her på Amager tilhører de fleste af os arbejderklassen, og en del heraf har anden baggrund end dansk. Der er også sociale problemer i arbejderkvarterne herude. Disse problemer bunder i fattigdom og ulighed i klassesamfundet. Nazierne er galt afmarcheret, hvis de tror, at folk her ude sparker nedad og giver folks hudfarve, kulturbaggrund eller religion skylden for samfundsmæssige problemer. Nynazisme har intet at byde på.

Så amagerkanske medlemmer af Internationale Socialister og Enhedslisten havde slået kræfterne sammen med aktivister fra Antifascistisk Aktion, Socialistisk Ungdomsfront og studerende fra et lokalt kollegie for i samlet flok at tage gaderne tilbage.

Nogenogfyrre fremmødte delte sig i grupper og tog ud på ruter, bevæbnet med mange forskellige typer klistermærker, ligesom IS'ere også klæbede plakater op. Alt nazistisk propaganda blev revet ned, renset af og erstattet af antifascistiske budskaber. Aktionen var en succes og vil om nødvendigt blive gentaget igen og igen.

Antifascisme en pligt for organiserede socialister

Fascismen står for det stikmodsatte af socialisme, og racismen er, som vi ved et historisk uhyggeligt redskab til at splitte og vende arbejderklassen mod hinanden og på den måde styrke den herskende klasses magtposition.

Derfor vil yderligere forsøg fra naziernes side på at vinde lokal opbakning på Amager også blive mødt med yderligere modstand.

Naturligvis i første omgang fra organiserede socialister, men sandelig også fra helt 'almindelige mennesker', som bor her ude.

Vi så hvordan tusinder af århusianere gå på gaden imod fascismen i foråret. Så meget desto mere vil vi på Amager stå sammen om at afvise svineriet før det vokser.

Mord på strejkende minearbejdere i Sydafrika

På trods af at de udvinder enormt kostbare stoffer, arbejder Sydafrikas minearbejdere for en lav løn og under meget usikre arbejdsforhold. Alene i år før strejken i Marikana-minen brød ud den 10. august, døde 40 minearbejdere i ulykker.

Christine Bergen

Minen er ejet af den engelske platingigant Lonmin. Minearbejderne krævede at få hævet deres løn.

Mord på flygtende minearbejdere

Den 16. august rykkede sydafrikansk politi ud mod de strejkende minearbejdere fra Lonmin som havde forsamlet sig. Politi og militær omringede minearbejderne og angreb dem med skydevåben, armerede militærkøretøjer og fra helikoptere og heste. 35 minearbejdere blev dræbt og 78 såret.

Obduktioner viser at de fleste minearbejdere blev skudt i ryggen – altså mens de flygtede fra politiet.

Efter angrebet sagde politiet og den ansvarlige minister, at politiet bare forsvarede sig mod de strejkende.

Massakren bringer mindelser tilbage om lignende episoder fra Apartheidstyret, hvor politiet også skød på flygtende menneskemasser og efterlod gaderne fulde af lig.

Efter massakren blev 270 strejkende minearbejdere anholdt og anklaget for morderne på deres kollegaer – loven der blev brugt til at anklage dem med stammer fra apartheid tiden og blev brugt mod anti-apartheid aktivister. Minearbejderne fortæller, at de blev tævet af politiet i fængslet.

Ikke en eneste politibetjent blev

tilbageholdt.

Strejken og massakren har skabt en politisk krise for det regerende parti, ANC – også internt i partiet.

Ministeren for arbejde og mineral ressourcer har forholdt sig stille, mens politi-ministeren forsvarer politiets handlinger. Og BBCs Sydafrika analytiker mener, at ANC har spillet en rolle i beslutningen om at dømme minearbejderne for mordet på deres kollegaer.

Pamperorganisation mod kamporganisation

Den nationale minearbejder fagforening (NUM) var under apartheid en militant fagforening, der stod bag flere store strejker og spillede en central rolle i kampen mod styret. Fagforeningen er tæt knyttet til regeringspartiet ANC, som med Nelson Mandela i spidsen, overtog regeringsmagten i 1994, ved det første frie valg.

Siden da har NUM droppet militansen og mange mener, at NUM arbejder for tæt sammen med arbejdsgiverne. Et eksempel på det er, da Cyril Ramaphosa som havde været den første leder i NUM fik en fremtrædende stilling i Lonmin. Desuden holder NUM hånden over ANC, hvis nyliberale politik har skuffet mange.

I 1998 oprettede utilfredse minearbejdere en ny fagforening: AMCU. Fagforeningen blev endnu mere udbredt efter en seks uger lang minearbejderstrejke i Impala platinmine i jaunuar måned.

Minearbejderne i Lonmin er fra AMCU, og hvis de havde regnet med støtte fra NUM, blev de skuffede. Efter massakren nægtede Casatu (det sydafrikanske LO som NUM hører ind under), at stille sig på de strejkendes side. Generalsekretæren for NUM, har endda bedt minearbejderne om at gå tilbage til arbejdet og bedt politiet om at rydde strejken for de "kriminelle elementer som fremprovokerer voldelig opførsel ved minen".

Efter apartheid hvad så?

Sejren over apartheid regimet var en enorm sejr for de sydafrikanske arbejdere. Men i Sydafrika eksisterer de samme økonomiske strukturer stadig. Strejken i Marikana-minen viser, hvor meget den sydafrikanske arbejderklasse stadig har at slås med.

VÆRDIFULDE RÅSTOFFER

I Sydafrikas undergrund befinder sig mange værdifulde stoffer. For regeringspartiet ANC er mineindustrien – specielt platinudvinding – central for Sydafrikas udvikling.

Platin er et af de dyreste råstoffer i verdenen. Mere end ¾ af verdens platinproduktion foregår i sydafrikanske miner, og produktionen udgør en stor del af Sydafrikas økonomi. Men stigende produktionsomkostninger, den økonomiske krise og overproduktion af platin, presser profitterne hos de firmaer der udvinder platin i minerne.

Strejken spredte sig

På trods af massakren, valgte minearbejderne at fortsætte strejken. Færre og færre minearbejdere i Lonmins mine tog på arbejdet.

Strejken spredte sig også til flere andre miner, og der blev arrangeret mange store protester og protestmøder.

I KDC East guldminen strejkede 12.000 minearbejdere. Da de havde vundet, gik 15.000 arbejdere fra KDC Wests mine i strejke. Også 60.000 arbejdere fra Anglo American Platinum, som er Sydafrikas største mineselskab, gik i strejke.

Efter 6 ugers strejke indgik minearbejderne fra Marikana et forlig med Lonmins ledelse. De forskellige faggrupper i minen vil få mellem 11 og 22 % i lønstigning plus en engangsbetaling.

ASYLAFTALE: Gulerod til de der ønsker at samarbejde om hjemsendelse – mere pisk til den der ikke vil

Regeringen har indgået en ny asylaftale med Liberal Alliance og Enhedslisten. De har afsat 286 millioner kroner til at forbedre asylansøgeres forhold, og aftalen medfører også en række forbedringer for asylansøgere i forhold til mulighederne for at arbejde og uddanne sig, mens man venter på et muligt asyl. Men det gælder kun for asylansøgere der samarbejder om hjemsendelse i tilfælde af afslag.

Casper Jensen

Her gennemgås aftalens hovedpunkter:

I dag tager sagsbehandlingen for én asylsag gennemsnitligt 17 måneder. Den nye asylaftale skal sikre, at behandlingen af asylsager bliver halveret fra 17 måneder til 8 en halv måned. Dette skal blandt andet medføre, at asylansøgere ikke nedbrydes i uvished om deres fremtidsudsigter.

Efter seks måneder får asylansøgere lov til at bo, arbejde og uddanne sig uden for asylcentre. Asylansøgere skal dermed have adgang til lønnet praktik i forbindelse med en ungdomsuddannelse.

Der vil desuden blive tilbudt flere nye uddannelsesinitiativer på asylcentrene. Uledsagede mindreårige får adgang til arbejde og bolig uden for centre efter konkret vurdering.

Familier med børn skal fremover hurtigere ud af asylcentrene. I dag går der 18 måneder før asylansøgere får lov til at bo udenfor asylcentrene. Den nye asylaftale ligger op til, at børnefamilierne kommer i særlige boliger efter 12 måneder i asylsystemet.

Dette giver mulighed for at børnefamilier kan leve udenfor Sandholm og Avnstrup.

Det forventes, at cirka 2.000 asylansøgere er berettiget til at bo ude i samfundet. Ifølge asylaftalen er det planlagt, at 450 boliger etableres til asylansøgere, der skal bo uden for asylcentrene. Dermed bliver der stillet spørgsmålstegn ved, hvor de resterende 1.650 asylansøgere skal bo.

Der bliver stillet kritik i forhold til den målrettede indkvartering af asylansøgere i modtage- og udrejsecentre. Det frygtes, at der med den nye asylaftale kommer til at være asyllejre, hvor der udelukkende er afviste asylansøgere.

Dette scenarium kan have alvorlige konsekvenser for de involverede parter. Et asylcenter kun med afviste asylansøgere kan medvirke til modløshed, hvor selvmord og slåskampe er eksempler på forhold, som blandt andet skyldes stress og depression.

Afviste asylansøgere, der medvirker til egen hjemrejse, får mulighed for at bo i egen bolig og få arbejde. Hvis afviste asylansøgere ikke samarbejder med myndighederne anvendes de såkaldte "motiverende foranstaltninger", såsom fast meldepligt og frihedsberøvelse.

Desuden kan afviste asylansøgere, der ikke samarbejder med myndighederne, blive trukket i ydelser og komme på kostpengeordning, hvor penge kun kan udbetales til forbrug af mad. Myndighederne får stadig mulighed for at anvende administrative udvisninger ved mangel på samarbejde.

Dette kan resultere i udvisninger, hvor der ikke bliver ført retssag, som ellers er en grundlovssikret ret. Personer på tålt ophold og dømte kriminelle er ikke omfattet af lempelserne. Nogle af disse personer, som er i Danmark på tålt ophold har ikke været stillet for en dommer, men er blevet "dømt" administrativt af et ministerium.

Afhængigt af om afviste asylansøgere har børn, kan der slækkes på kravet om medvirken til egen hjemrejse. Afviste asylansøgere får mulighed for at få sprogundervisning forud for hjemrejse, og uvildig rådgivning om mulighederne for genetablering i hjemlandet.

I dag befinder 1.400 ud af i alt 5.500 asylansøgere sig lige nu i udsendelsesposition, hvor næsten ingen vil rejse frivilligt tilbage til lande som Afghanistan, Irak og Iran.

Deltag den 2. oktober

Nej Til Krig støtter demonstrationerne i København og Århus den 2. oktober. Vi opfordrer alle krigsmodstandere til at deltage.

Nej Til Krig kræver at regeringen stopper krigen i Afghanistan og sparer på Forsvaret. Vi kræver at pengene bruges på til jobs, velfærd og global retfærdighed.

Vi kræver en anstændig behandling af asylansøgerne. De afghanske asylansøgere har vi et særligt ansvar overfor, fordi vores krigsdeltagelse har skabt disse flygtninge og ødelagt Afghanistan, så det ikke er muligt for flygtningene at vende sikkert hjem.

Johanne Schmidt-Nielsen: OK at sende asylansøgere ud med tvang

I forbindelse med den nye asylaftale mellem regeringen, Liberal Alliance og Enhedslisten var Johanne Schmidt-Nielsen i P1 morgen den 18. september.

Her spurgte intervieweren hende om ikke det ville blive mere attraktivt at søge asyl i Danmark når afviste asylansøgere kan få lov at flytte ud af asylcentrene.

Hertil svarede Johanne Schmidt-Nielsen: "Nej, fordi det er jo sådan at hvis man får afslag så bliver man som udgangspunkt sendt ud med tvang – og det gælder for langt de fleste – og sådan skal det også være. Så kan vi diskutere om det er de rigtige der får afslag, men det er en anden diskussion".

Vi fra Socialistisk Arbejderavis, vil gerne spørge Johanne Schmidt-Nielsen om hun synes det var i orden, da politiet med tvang smed asylansøgerne fra Brorsonskirken ud?

5. september 2012
Flagdag er fredsdag

GIV FREDEN EN CHANCE
– danske soldater hjem fra Afghanistan.

HER BLEV FLAGDAGEN TIL EN FREDSDAG

Krigsmodstandere af forskellige slags var med til at gøre den officielle, militaristiske flagdag til en fredsdag, hvor krigsmodstand, nedrustning og global retfærdighed blev sat på dagsordnen.

Vi henvendte os til folk på gader og pladser landet over. Vi opfordrede til at flage på halv i avis annoncer. Og vi indviede en mindesten for militærnægterloven, militærnægtelse, fred og forsoning i den gamle militærnægterlejr i Gribskov.

Vores budskaber blev rigtig godt modtaget og vi fik mange anerkendende ord med på vejen. Ingen tvivl om at flertallet af befolkningen ønsker de danske tropper hjem fra Afghanistan. Vores budskab om at spare på forsvars og krigsmilliarderne og bruge penge til velfærd og jobs blev også godt modtaget.

Århus:
Uddeling af flyers på Lille Torv
Arr. Århus mod Krig og Terror.

Randers.
Uddelings af flyers
Arr. Enhedslisten i Randers

Thyregod:
Uddeling af flyers ved Brugsen
Arr. Enhedslisten i Vejle

Vejle:
Uddeling af flyers og "kampfly-postkort"
Arr. Enhedslisten i Vejle.

Odense:
Demilitariseret Zone på Ove Sprogøs Plads
Musik og uddeling af flyers
Arr. Nej Til Krig

København:
Aktion demilitariseret Zone på Rådhuspladsen
Uddeling af flyers
Arr. Nej Til Krig

Bannere og budskaber ved Børsen
Arr. Kvinder i Sort. FOTO

Flagdag er fredsdag ved Stranden
Fredsflags Allé og sang
Arr. Fredsvagten. (foto)

Støt vore soldater – træk dem hjem i Fælledparken
Tænd lys ved søen foran Café Pavilionen.
Talere: Talere: Nikolaj Villumsen MF for Enhedslisten og Khaled Alizai fra Nej Til Krig.
Arr. Enhedslisten Østerbro.

Skal socialister forsvare den danske model?

Septemberforliget danner grundlag for den måde arbejdsmarkedet fungerer på i dag, med overenskomstforhandlingerne mellem fagforeningerne og arbejdsgiverorganisationerne og institutioner som f.eks. Arbejdsretten til at mægle imellem dem. Septemberforliget forsvares langt ind på venstrefløjen. Men hvad er historien bag forliget?

Christine Kyndi Bergen

Opsving i klassekampen

Forud for Septemberforliget havde der været et opsving i klassekampen, hvor omgangsskruen havde været et vigtigt våben for arbejderne til at tilkæmpe sig forbedringer.

Omgangsskruen gik ud på, at arbejderne på en arbejdsplads strejkede og fik økonomisk støtte fra arbejdere på andre arbejdspladser. Når arbejderne havde fået deres krav igennem, strejkede arbejderne på den næste arbejdsplads og sådan fortsætte det, indtil de havde strejket hos et helt fags eller bys arbejdsgivere.

Selvom arbejdsgiverne begyndte at lock-oute arbejderne kunne lock-out virksomhed for virksomhed ikke hamle op med omgangsskruen. Behovet for en generel lock-out var en del af argumentationen for arbejdsgivernes sammenslutning i Dansk Arbejdsgiver- og Mesterforening (DA).

I DA var både arbejdsgivere som ville smadre fagforeningerne og arbejdsgivere som mente, at aftaler med fagforeningerne kunne bruges som et redskab til at få mere ro på arbejdspladserne. De ville have fagforeningen underlagt faste regler for forhandling og konflikt.

Arbejdsgivernes 8 krav

I 1899 strejkede 370 jyske snedkere for at få samme løn som deres kollegaer på øerne. De ville ikke acceptere det forligsforslag som De Samvirkende Fagforbund (DsF, nu LO) og arbejdsgiverne havde lavet.

Den 2. maj blev alle jyske snedkere lock-outet. Den 15. maj stillede DA op med 8 krav til DsF for at stoppe lock-outen. Kravene viste, at arbejdsgivernes hensigt med lock-outen var at få styr over arbejderne og fagbevægelsen.

Ud over krav som var mere eller mindre knyttet til konflikten med snedkerne, stillede arbejdsgiverne også krav om, at overenskomsterne skulle forhandles centralt mellem DA og DsF, og at DsF skulle være ansvarlig for deres overholdelse.

Indtil da havde DA forhandlet overenskomst med de enkelte fagforbund. Det betød bl.a., at arbejdere kunne støtte andre arbejdere der var i konflikt (hvilket blev brugt ved omgangsskruer), og at fagforbundene ikke kunne stilles til ansvar for strejker i andre fagforbund.

Arbejdsgiverne krævede også, at fagforeningerne anerkendte og garanterede deres ret til at lede og fordele arbejdet, og til at anvende den mængde arbejdskraft de fandt passende.

De krævede, at der ikke måtte være strejker i en overenskomstperiode, og at overenskomsterne kun kunne opsiges med 3 måneders varsel til den 1. januar.

Det var et slag mod arbejdernes vigtigste våben: de spontane strejker og omgangsskruen.

Stor-lockout

DsF afviste kravene, og den 24. maj startede arbejdsgiverne en lock-out af alle organiserede arbejdere i alle byggefag – 30.000 arbejdere blev lockoutet. Senere blev lock-outen udvidet til at omfatte 40.000 arbejdere. På det tidspunkt var det samlede antal organiserede arbejdere 70.000. Det gjorde konflikten til den hidtil største i Europa.

De lock-outede arbejdere fik omfattende solidaritet fra andre arbejdere og småbønder som også samlede ind til dem. Men konfliktens omfang var så stort, at fagforeningerne ikke havde penge nok til at understøtte de lock-outede arbejdere ordentligt, og på trods af indsamlingerne betød lock-outen hungersnød.

Borgbjerg, der på det tidspunkt var i Folketinget for Socialdemokratiet, har efter konflikten beskrevet hvordan der var stemning i arbejderklassen for generalstrejke og offensive krav.

Men DsF og Socialdemokratiet gik imod at udvide konflikten. De ville forhandle med arbejdsgiverne.

Forlig

Den 5. september – efter flere mislykkedes forhandlinger – blev Septemberforliget vedtaget. Det var lavet mellem formanden for DsF Jens Jensen og formanden for arbejdsgiverforeningen Niels Andersen. Septemberforliget lignede meget arbejdsgivernes 8 krav som DsF havde afvist i maj – alligevel blev forliget blæst op som en sejr af fagforeningerne (mens arbejdsgiverne sagde, at der aldrig før var indgået et forlig som tilgodeså arbejdsgiverne så meget).

Med Septemberforliget blev fagforeningerne anerkendt, hvilket selvfølgelig var en sejr for arbejderne – det havde de kæmpet for siden 1870'erne. Men det var også det eneste arbejderne fik ud af forliget. Fagforeningerne måtte anerkende arbejdsgivernes ret til at lede og fordele arbejdet, og bruge den mængde arbejdskraft de synes. DsF lovede, at de "af al Magt" ville "virke for rolige, stabile og gode Arbejdsforhold" – altså forhindre strejker.

Det var nu hovedorganisationerne som skulle føre overenskomstforhandlinger sammen med arbejdsgivernes forening, og de blev gjort ansvarlige over for de tilknyttede fagforeningers handlinger.

Der blev indført fredspligt (forbud mod strejker og lock-out i overenskomstperioden) og regler om lange varsler for konfliktvarsling. Det betød, at strejkevåbenet mistede meget af sin effektivitet. Og det betød, at arbejdsgivere kunne have tid til at forberede sig på en strejke ved at opbygge lagre.

Voldgiftsretten (i dag Arbejdsretten) blev nedsat til at afgøre konflikter mellem fagforeningen og arbejdsgiverne. Socialdemokratiet og DsF påstod, at den ville være en neutral institution, som ville sikre arbejderne mod uretfærdigheder fra kapitalisterne.

Historien har vist, at Arbejdsretten langt fra er neutral. Indtil 1983 lavede DA opgørelser over hvor meget henholdsvis arbejdsgiverne og arbejderne var blevet idømt i bod. Arbejdsgiverne var blevet idømt under i 1 % af de samlede bodsbeløb (ifølge Ole Krarups Arbejderkamp Arbejderret fra 1980).

Forliget var især en sejr for det lag af professionelle forhandlere der var opstået i fagforeningen. Under konflikten havde de været mere optaget af at forhandle med arbejdsgiverne end at opbygge og udvide konflikten. Nu blev fagbureaukratiets forhandler-rolle anerkendt og sikret.

Centraliseringen af fagbevægelsen og hele forhandlingssystemet som blev cementeret med Septemberforliget var både i arbejdsgivernes og i fagbureaukraternes interesse. Målet for arbejderklassen er derfor ikke forsvar for den danske model men en styrkelse af en kæmpende fagbevægelse.

Illustrator: Lasse Bo Christensen

ROBERT – HVERKEN HELT ELLER SNYLTER

Robert Nielsen, som pressen har døbt "Dovne Robert", har ført mange diskussioner med sig. Fra Arno Victor Nielsen, der har udråbt Robert til en helt for at gå imod "arbejdslejr Danmark", til pressen, politikere og mange andre der ser ham som en nasser og en pestilens.

Freddie Nielsen

Nøgternt set har manden jo ret. Der findes mange skodjob – forstået som underbetalte/lavtlønnede job med en tilsvarende lav prestige – som de fleste af os kun tager, fordi vi ikke har lyst til at leve for så lidt som en kontanthjælpsmodtager.

Det er jo sigende, at folk der mener at arbejdet bærer lønnen i sig selv, for det meste er ganske overdådigt lønnede.

Vi kan også vende det om, og se det fra den anden side. Hvis en kapitalist synes at hans kapital giver for lidt profit, og trækker den ud af produktiv investering – med fabrikslukning og arbejdsløshed for andre til følge – og investerer den i spekulation, så har han handlet fornuftigt. Men hvis en arbejdsløs nægter at investere sit liv i et skodjob, så er helvede løs.

Hvem er det lige der er snylteren her?

Også folk på overførselsindkomster og fra venstrefløjen har taget afstand fra Robert. Nogle fordi de synes at han tegner et forkert billede af de arbejdsløse – hvilket utvivlsomt er rigtigt, de fleste vil hellere have et arbejde end være tvunget til at leve for kontanthjælp, der vel må betegnes som værende i underkanten af eksistensminimum – andre fordi de er moralsk forargede.

Men de fleste kritiserer nok i virkeligheden Robert fordi han rokker båden. Vi er så vant til at være i defensiven, og nu risikerer vi, at magthaverne bruger Robert som begrundelse for nye stramninger og nedskæringer.

Men bare rolig, det havde de allerede klar, uden at have behov for en særlig undskyldning. Så i virkeligheden er det på tide, at venstrefløjen kommer i offensiven i stedet.

Er Robert så en helt? Nej, det er ganske vist rigtigt, at han rejser et reelt problem. Og hvis vi går bag højrefløjen og pressens forargelse og latterliggørelse, så siger han ganske fornuftige ting.

Men problemet er at han alene peger på en individuel løsning, en løsning for sig selv der indebærer et liv som forfulgt og absolut underbetalt arbejdsfri – altså ingen løsning overhovedet.

Svaret derimod, ville ligge i, at vi alle kollektivt nægter at arbejde under de nuværende betingelser og trækker vores arbejdskraft tilbage, og i stedet skaber et socialistisk samfund, et samfund hvor vi selv i fællesskab sætter betingelserne for vores arbejde.

"Fagbevægelsen er ved at begå selvmord med åbne øjne"

Jonathan Simmel har siddet i ledelsen hos SUF, været formand for Ungdommens El-Forbund og stiller op som folketingskandidat for Enhedslisten. Men Jonathan har også været en af hovedkræfterne i mobiliseringen til d. 2 oktober. Derfor valgte vi at sætte ham i stævne til en snak om aktivisme, fagbevægelse og Enhedslisten.

Anders Bæk Simonsen

Hvad er dine tanker om at de store fagforeninger ikke rigtig bakker op om 2. Oktober?
Dybest set tror jeg, det er meget strategisk forkert af dem ikke at udtrykke en modstand mod den førte politik, og så tænker jeg, det er et tydeligt bevis på to store svagheder ved fagbevægelsen.

Det ene er, at der er for mange loyalitetsfølelser over for især socialdemokratiet men også SF, og den anden store svaghed er, at man føler man ikke kan gøre noget, hvis ikke man kan samle 100.000.

Altså at man ikke ser en aktivistisk fagbevægelse, der godt kan lave små arrangementer og som godt kan mobilisere til mindre aktioner, men at det hele er alt eller intet spørgsmål, hver evig eneste gang. Det tror jeg ikke, man kan drive en bevægelse på.

Hvad for en retning mener du så, at fagbevægelsen skal trækkes i nu?
Det helt åbenlyse venstrefløjssvar vil jo altid være, at vi skal have en mere demokratisk fagbevægelse, en mere aktivistisk fagbevægelse, en mere loyal fagbevægelse og man skal gøre op med fagpamperiet i toppen.
Hvordan man helt reelt nu her, skal gribe fagbevægelsen, det må man konkretisere og så må man også gøre det til et politisk projekt, det her med en fagbevægelse.

Vi skal både kunne opbygge bevægelser uden om den etableret fagbevægelse – som Fremtidsfighters og 2. Oktober nu her – som også kan vise en aktivistisk tilgang og måde at gøre det på.

Det andet er at, man må gøre op med den der illusion om rene hænder. Om at fagbevægelsen selv skal finde ud af hvordan fagbevægelsen agerer, men så må vi også være med til, igennem vores medlemmer og netværk, at vise en anden kultur. Især Fremtidsfighter har givet genklang i fagbevægelsen, er min opfattelse.
Så jeg tror, vi skal fokusere vores kræfter på at opbygge alternative bevægelser, og så tror jeg, at vi skal være væsentlig mere klare i spyttet i forhold til, hvad er det for en fagbevægelse vi ønsker.

Hvad er din holdning til, at Enhedslisten som samlet organisation ikke er gået ind og påtaget sig lederskab i forhold til 2. oktober?
Forløbet op til 2. oktober udstiller nogen ting vi både burde vide i forvejen, men vi også er blevet klogere på.
Det ene er det faktum, at de store fagforbund ikke ønsker at lave protester mod en socialdemokratisk regering. Det burde vi havde anerkendt på forhånd. Det var vi nogenlunde bevidste om. Men vi burde i hvert fald i langt højere grad havde tænkt, hvad er så alternativet, i stedet for at have så meget tiltro til, at nogen forbund var gode.

Når det så sker, og vi ikke kan få den etableret fagbevægelse på banen, så udstiller det et sindsygt dilemma i forhold til partiet Enhedslisten. Og det er, vi har ikke et tillidsmandsnetværk. Vi har ikke et "dobbelt-magtsorgan", altså et andet organ hvor man kan sige, "fint når de etableret organisationer ikke vil, så har vi i hvert fald grundlaget for en bevægelse".

Det synes jeg blev udstillet meget klart i forhold til Enhedslisten nu og her. Og det bunder især i, at man virkelig har haft en naiv opfattelse af, vi har nogen demokratiske faglige organisationer, som er der vi skal arbejde loyalt. Der bliver man altså nødt til at anerkende, at der er også politisk interesser i fagbevægelsen, og der skal vi kunne spille ind på den bane.

Og det betyder blandt andet, når vi er organiseret omkring et parti, så er det ligeså meget en organisering omkring den samme politiske retning i forhold til vores faglige arbejde.
Og derfor skal man kunne tillade sig selv som parti også at udstikke nogen linjer og rammer for, hvor er det vi gerne pege hen imod? "Vi vil gerne have en 2. Oktober". Fint så kan vi som parti tage stilling til det. Men så skal vi også igangsætte vores medlemmer til det.

> **"Det helt åbenlyse venstrefløjssvar vil jo altid være, at vi skal have en mere demokratisk fagbevægelse, en mere aktivistisk fagbevægelse, en mere loyal fagbevægelse**

Når vi så har været til 2. Oktober, så går man hjem og så tænker man, hvad skal der til for at bevægelsen fortsætter? Fordi jeg tror, det er naivt at tro, at 2. Oktober af sig selv betyder, at finansloven bliver solidarisk.
En fortsættelse af bevægelsen efter 2. Oktober forudsætter, at man inden 2. Oktober har lavet grundarbejdet for at kunne opbygge en bevægelse. Og jeg må desværre være lidt kritisk og sige, at på grund af tidspresset vi har haft, så har vi i hvert fald ikke de bedste forudsætninger for en fortsættelse.

Men det der vil være helt optimalt det er, hvis man kan benytte 2. Oktober som et sted og få kontakt til nogen folk, og holde dem i live. Altså ved at sikre, at de mennesker kan mødes igen.

Og så må vi jo opfordre til og prøve, især i København, og se om man kan få de folk til at samles igen og lave nogen decideret netværk. Nogen kontinuerlige bevægelsesnetværk, som kan benyttes både i forbindelse med dagpenge, men også fremadrettet i forhold til næste gang der sker noget.

Så der skal ske noget erfaringsudveksling. Det kan vi nok ikke gøre på selve dagen, men så må vi have dem samlet igen. Og det er jo noget af det, der er den helt store styrke ved sådan nogen her mobiliseringer. Det kan godt være der ikke kommer så mange tusinde, men der er nogen mennesker på tværs der får talt sammen.

Forestiller du dig, at et tillidsmandsnetværk kunne være et stærkere aktivist-netværk i forhold til at indkalde demonstrationer osv.?
Helt klart. Et netværk af folk på forskellige arbejdsplader vil meget hurtigt kunne bruges til at presse den etablerede fagbevægelse. Vi så det især under trepartsforhandlingerne, at da fagbevægelse begyndte at modtage massere af henvendelse, så var det, der begyndte at komme i sved på panden derinde.
Det handler om, hvor mange forskellige steder har vi kontaktnetværk, hvor mange arbejdspladser har vi en ansat på som kan snakke med sine kollegaer.
Men man må også anerkende, at et tillidsnetværk har også kun en styrke, hvis vi får præsteret at uddanne vores folk til også at være politisk aktive på deres arbejdsplads. Især med den store medlemsfremgang, så bliver Enhedslisten meget hurtigt et vælgerparti, hvor alle ikke føler et ejerskab eller ansvar for at udføre de politiske beslutninger.
Så der ligger der jo en opdragelseseffekt i forhold til at sige "de folk vi så får knyttet kontakter med, får lavet et fagligt netværk med, det skal være nogen der alle sammen tør gå ud på deres arbejdsplads og faktisk være Enhedslisten-medlemmer, og politisere i forhold til at rejse en debat om dagpengeforringelse, sende en brev til sin fagforening osv. Det nytter ikke meget de kommer bare i parti-regi. Og der ligger en kulturændring at tage hånd om.

Betyder det mere skoling i forhold til hvordan man er aktivist i Enhedslisten, og hvordan man er Enhedslisten andre steder end afdelingsmødet hver anden måned?
Ja det betyder det i høj grad. Man kan sige der ligger umiddelbart tre store forpligtelser. Den ene er en teoretisk skoling for netop at kunne lave bindeleddene og sige, hvorfor vores politisk arbejde hænger sammen med at være aktiv på sin arbejdsplads. Det skal man teoretisk havde uddannet folk til at kunne se.

Så ligger der en del i forhold til hele den der kulturforandring med hensyn til hvordan man kan være aktiv på sin arbejdsplads. Der tror jeg især, det ligger i at give folk redskaberne til at blive aktive på sin arbejdsplads.

Og så ligger der den sidste pointe helt overordnet i, at vi skal have en anden italesættelse af partiet Enhedslisten. Vi har et sindsygt stærkt parti, som den dag der sker noget, godt kan rykke. Vi så hvor aktive og hvor gode folk var under valgkampen især. Men der skal ligge en hel anden italesættelse af hvornår er det man er politiske aktiv. Det er man når man befærdes i sin dagligdag.

Når vi mødes til afdelingsmøder, så er det koordineringsmøder. Det er ikke fordi, det er i afdelingen vi er aktive. Og den er pisse svær at gøre op med. Men der ligger en stor italesættelsesværdi af, at rigtige aktivister og rigtige aktive er ikke dem der kommer til afdelingsmøder og lave lokal aktivitet i partiafdelingen. Det er sku' dem der gør i dagligdagen, men selvfølgelig også dukker op i lokalafdelingen og koordinerer.

Akutpakke, jobgaranti og dagpengekrav

Den nye dagpengelov, som betyder at titusinder fra 1. januar vil falde ud af dagpengesystemet, har vist sig at være én af regeringens største problemer.

Af Hans Jørgen Vad

Foreløbigt kulminerede det i midten af august, hvor fx Politiken den 13. marts kunne melde om kraftige rumlerier i både det radikale og det socialdemokratiske bagland. Og bedre blev det ikke af, at Margrethe Vestager derefter på få dage måtte indkassere over 45.000 "dis-likes" på sin Facebook-side for sin kyniske "sådan er det jo!"

Mao. en uhyre favorabel situation for Enhedslisten, som netop var ved at lancere sin kampagne for at få forlænget dagpengeperioden.

Akutpakke og jobgaranti

Samtidigt med dette (14. aug.) sagde regeringen, at den ville fremægge en "pakke" (den senere Akutpakke) som et svar på dagpenge-problemerne, hvilken Enhedslisten i Politiken "umiddelbart er positiv overfor". Kort efter skiftede EL-kampagnen fokus fra dagpengekravet til et krav om en jobgaranti, og det samme sker i en udtalelse fra kræfterne bag tillidsmandsmøderne i juni, som det fremgår i en udtalelse fra den 17. august.

Problemet med dette var, at et klart og letforståeligt krav, som der var samling om i hele fagbevægelsen nu blev erstattet med et krav, som taget helt bogstaveligt var dybt urealistisk. For en kriseramt kapitalisme har aldrig kunnet give regulære jobgarantier, så derfor var det mere tænkeligt med noget i retning at de job- eller uddannelses-tilbud, vi tidligere har set.

Men – taget alle de kendte løntilskudsordninger i betragtning – også langt mere uregulære former, som må mane til bekymring, jf. beskæftigelsesministerens snak om, at akademikere skal tage "feje- og kasse-jobs". Hvilket jo tyder på, at øget løntryk er formålet. For Akutpakken gav hverken job eller dagpenge, men kun flere samtaler og mere konsulentvirksomhed.

Dagpengekravet

Langt værre var det dog, at der intet konkret forslag kom fra Enhedslisten, da man i sagens natur ikke kan få opbakning til noget helt ukendt, som måske/måske ikke forhandles bag lukkede døre. Men det allerværste var dog, at kravet om en forlængelse af dagpengeperioden herefter nærmest døde ud. Medvirkende hertil en omtale i tv-avisen den 22. august, hvor det fremgik, at EL ikke vil "gøre en længere dagpengeperiode til et krav ved finanslovsforhandlingerne" og "dermed undgår Enhedslisten en direkte konfrontation med regeringen" – udtalelser, som aldrig offentligt er blevet dementeret.

Tillidsmandsmøde, 2. oktober og nyt tillidsmandsmøde

Når mange – formentlig også på tillidsmandsmødet den 28. september – bakker op om, at "ingen må falde ud" i stedet for et konkret dagpengekrav, skyldes det, at de opfatter det som mere radikalt – noget i retning af en ubegrænset job- eller dagpengegaranti. Og skulle det vise sig at blive tilfældet, vil det være en stor sejr.

Men der er desværre intet, der tyder på en sådan sejr, når store dele af fagbevægelsen ikke bakker op om demonstrationen den 2. oktober. Så derfor vil det være klogt at lægge op til et nyt tillidsmandsmøde, som kan indkaldes med kort varsel, hvis det viser sig, at regeringen ikke lever op til kravet om, at "ingen må miste dagpengene uden at blive tilbudt et job". Herunder også at forberede sig på meget hurtigt at indkalde til protest-demonstrationer, hvis problemet ikke løses før eller under finanslovsforhandlingerne.

For problemet forsvinder jo ikke af, at man ignorerer det – men vil først for alvor vise sig fra første januar – og herefter bare vokse – uge for uge.

Efter 2. oktober

Den 2. oktober 2012. Rådhusklokkerne slår syv gange, og de sidste demonstranter går rundt på en nu næsten tom Slotsplads, nogle rydder op og pakker sammen og evaluerer på dagens begivenheder, imens andre fejrer en veloverstået demonstration med dåseøl og take-away kaffe til de småfrysende på denne efterårsaften. Der skåles, hyggesnakkes og tages afsked. "Tak for i dag og for godt samarbejde de sidste par uger, vi ses snart kammerater." Der synes at være bred enighed om, at demoen har været en succes, og at det var godt, at vi gjorde det. Men var det så dét? Ender det der?

Jesper Juul Mikkelsen og Bo Stefan Nielsen

Mette Kramer Kristensen

Angreb i ly af krisen

Hvis vi ser igennem udenomssnakken fra Christiansborg er det tydeligt, hvad der er i gang: Man skærer i alt hvad der beskytter os mod arbejdsløshed og fattigdom. Samtidig håner og fremstiller man de arbejdsløse som dovne. Man håber derved at kunne skabe splid i arbejderklassen. Det skal sammen med den voksende frygt for egen jobsituation bane vejen for en accept af dårligere vilkår og lavere løn.

Regeringen er vores modstander

En regering, der angriber mennesker i bunden og giver skattelettelser i toppen og presser lønningerne er ikke vores - hverken arbejderklassens eller venstrefløjens - venner.

Intet peger i retning af, at regeringen vil ændre sin politik i en mere solidarisk retning. Regeringen er ikke vores venner. Den er vores modstander. Vi må gøre os klart, at der ikke er noget parlamentarisk alternativ.

Fra vrede til modstand

Den modstand mod regeringens krisepolitik, der aktuelt kan observeres, er meget begrænset. Til gengæld er den opstået ud af en vrede nedefra, der allerede tidligere denne sommer fik regeringen til at trække 'helligdagstyveriet' tilbage, hvilket viser, at modstand er vigtig og at regeringen er svag.

Derfor er 2. oktober afgørende. Det er stedet hvor, de folk der kan se, at modstand er nødvendig, samles. Denne demo skal forstås som begyndelsen ikke afslutningen på en opbygning. 2. oktober er ikke en demo for de passive masser, der hylder et par fagbosser, hvorpå folk går hjem og dermed slut.

Tværtimod må det være ambitionen, at der ud af 2. oktober skal skabes en bevægelse der kan gøre det muligt, at de mange nye vrede demonstranter oplever, at de kan være med til at gøre en forskel. At man kan dukke op som demonstrant, fordi man er skuffet og vred over regeringens forræderi, men man forlader dagen som en ny aktivist på venstrefløjen.

Enhedslistens "uregerlige bagland" træder i karakter

Den måske største succes for initiativet den 2. oktober har, her en uge før dagen, allerede vist sig. For første gang har et netværk af aktivister fra Enhedslisten og SUF skabt et samlingspunkt for alle dem der kan se, at de "hårde forhandlinger" i Folketinget ikke fører til ret meget.

2. Oktober-initiativet blev sat i værk efter at et lille flertal i Hovedbestyrelsen stemte for Enhedslistens støtte til en demonstration d. 2, oktober. Dette skete efter pres fra medlemmer og afdelinger på Enhedslistens aktivistiske venstrefløj.

Nu er denne venstrefløj begyndt at arbejde mere sammen. Viljen til at opbygge modstand fra neden er stor, og de som er aktive forstår nødvendigheden af at styrke aktivismen. Den flok aktivister som samlede sig i 2.oktober-initiativet skabte det nødvendige pres opad i Enhedslisten. Det har sikret os, at der blev sendt en medlemsmail ud om demoen, og at Enhedslistens landskontor har støttet med tryk af løbesedler.

Den reaktionære fagtop ville ikke lave demo, men aktivisterne fra de forskellige miljøer havde heldigvis selvtillid nok, til selv at tage ansvaret for at få en demonstration ved Folketingets åbning, det er godt gået!

Bevægelsen skal fortsætte

Demonstrationen har altså muliggjort en samling for venstrefløjs- og faglige aktivister, hvilket giver os en værdifuld mulighed for at diskutere sammen på tværs af forskellige miljøer og skabe en ny bane for politisk aktivitet.

De udfordringer vi står overfor er massive. Vi skal derfor ikke forspilde den chance 2. oktober er for at styrke kampen uden for Folketinget og kritikken af regeringens nedskæringer.

Der er ved redaktionens deadline endnu ikke aftalt et opfølgningsmøde i 2. oktober initiativet. Men Internationale Socialister vil arbejde for at vi inden demonstrationen 2. oktober har besluttet tid og sted for et sådant møde, og 2. oktoberinitiativet vil invitere alle demonstranter og interesserede med. For vi har et behov for at tale sammen.

Hvis du mener, at bevægelsen skal fortsætte og spredes ud til skoler og arbejdspladser, hvis du mener, at vi skal forberede os på strejker og sociale kampe og hvis du mener, at der er brug for at bygge selvtillid og styrke til at udfordre systemet - så meld dig ind i Internationale Socialister og bliv end del af diskussionen og opbygningen af en kæmpende bevægelse.

Vores alternativ til finansloven og frygten for Løkke

Svaret på Thornings og Løkkes blå politik ligger uden for Folketinget.

AF LARS HENRIK CARLSKOV

Finanslovforhandlingerne er langt fra overståede, men allerede nu står det klart, at der ligesom de foregående år blot forhandles om ca. 1 % af det samlede budget. Lige så klart står det, at den kommende finanslov vil indeholde alle de forløbne års mange nedskæringer. Derfor vil det være en alvorlig svækkelse af venstrefløjen, også uden for Christiansborg, hvis Enhedslisten lader sig afpresse af frygten for at få Lars Løkke tilbage som statsminister til at stemme for finansloven.

Det vil betyde, at modstanden mod den nedskæringsdagsorden, som regeringen og den borgerlige opposition har tilfælles, ikke længere har en klar parlamentarisk stemme. Det vil i den folkelige bevidsthed forstærke myten om, at der ikke findes noget alternativ til den nuværende politik. Det vil styrke de borgerlige kræfter, ikke mindst den yderste højrefløj. For hvis selv erklærede socialister stemmer for velfærdsforringelser, hvorfor så ikke vælge den "ægte" borgerlige vare?

Kamp fra neden giver resultater

Modsvaret til regeringens offensiv mod velfærdsydelserne er derfor ikke at lade sig skræmme til at stemme for finansloven. Svaret er nemlig slet ikke parlamentarisk, men består derimod i at organisere den folkelige utilfredshed, der findes uden for Borgens mure. Selve den levestandard og det velfærdsniveau, vi har i dag, er nemlig i høj grad et resultat af en sådan udenomsparlamentarisk kamp fra neden. Det understreges f.eks. af historikeren Søren Mørch.

I sin bog Den sidste Danmarkshistorie skriver han således om det "påfaldende sammenfald mellem … generende eller ligefrem truende samfundsomdannende aktiviteter og mere eller mindre storstilede socialpolitiske tiltag.". Et lille glimt af sådanne "generende" aktiviteter så vi ved trepartsforhandlingerne før sommerferien, hvor presset fra tillidsmands- og fagforenings-møderne i Horsens og København fik Dansk Metals ledelse til at blokere for regeringens planer om at forhøje arbejdstiden.

Potentialet er til stede

Bare de sidste to år har budt på en lang række eksempler på, at viljen til udenomsparlamentarisk kamp er til stede i befolkningen. F.eks. mødtes 3.500 tillidsfolk 20. maj 2010 i Fredericia for at protestere mod offentlige besparelser. 8. juni samme år var der landsdækkende demonstrationer, herunder 50.000 mennesker på Christiansborg Slotsplads, mod VKO's beskæring af dagpenge og børnecheck.

Sidste år var ingen undtagelse med de 5.000 tillidsfolk, 4.000 flere end forventet, der 2. februar samledes i Odense for at vise deres modstand mod afskaffelsen på efterlønnen. Af samme årsag udbrød der dagen efter de første politiske strejker i Danmark i mange år. Også i 2012 har vi set ret store mobiliseringer. F.eks. 31. marts i Århus, hvor 6.000-8.000 mennesker deltog i den største anti-racistiske demonstration i Danmark i 20 år. Senest demonstrerede 2.000 mennesker 4. august i Vejle mod restauranten Vejlegårdens forsøg på at underminere det nuværende overenskomstsystem.

Modstanden skal organiseres

Potentialet for et brud med den nuværende krisepolitik er således til stede. Det placerer imidlertid et kolossalt ansvar hos Enhedslisten for at udnytte sine enorme ressourcer, i form af medlemmer, ansatte, økonomiske midler og folketingsgruppens medieadgang, til at leve op til partiprogrammets ord om at "virke som inspirator og organisator i de folkelige bevægelser". Det kræver dog et opgør med det hidtidige og voldsomt overdrevne fokus på parlamentariske forhandlinger.

Her har det revolutionære venstre, i og uden for Listen, en dobbelt opgave: 1) I praksis vise, at vores metoder er den bedste måde at sikre længere dagpengeperiode, flere praktikpladser og alle de andre reformkrav. 2) Overbevise vores medkæmpere i disse spørgsmål om, at der blot er tale om mindre kampe i et større slag, som i sidste ende handler om hvem, der skal betale regningen for det nuværende kapitalistiske produktionssystems krise.

Religiøs afmagt

For nylig kunne man se en ukuelig finansminister pryde Berlingskes forside med det optimistiske udsagn:

Anders Bæk Simonsen.

"Under de rigtige omstændigheder er der potentiale for en pæn vækst i 2013 og en markant økonomisk vækst i 2014" siger Bjarne Corydon.

Under optimismen ligger der en stor usikkerhed, for hvad menes der egentlig med "de rigtige omstændigheder"?

De rigtige omstændigheder betyder ifølge Bjarne blandt andet " Hvis usikkerheden omkring hele eurozonens fremtid forsvinder eller mindskes, er der udsigt til et betydeligt stigende forbrug og investeringsniveau, der vil løfte væksten markant".

Selv hvis denne usikkerhed mindskes skal vi ifølge en ny prognose fra Arbejdernes Erhvervsråd (AE) "langt ind i 2015" før vi er tilbage på før krise-niveau.

Den Europæiske Centralbank har netop tilladt, i princippet ubegrænset opkøb af eurolandenes gæld, men det modvirker som sådan ikke usikkerheden for statsbankerot Grækenland (eller endnu mere alvorligt Spanien og Italien).

Den danske virkelighed

Bjarnes optimisme står i skærende kontrast til Nationalbankdirektør Niels Bernstein forventninger om en vækst på omkring de halvanden procent i 2013 og 2014 imens at væksten i 2012 samlet vil være omkring de 0,3 procent – tallene er behæftet med "stor usikkerhed". Ikke just "pæn fremgang" eller "markant vækst".

Ifølge AE prognose fra september betyder det for almindelige mennesker frem til 2014 op mod 21.000 fyringer, et tal som dog ikke tager højde for den fremlagte finanslov der truer med nulvækst – altså yderligere tusindevis af fyringer.

Samtidig betyder krisen ifølge tal fra Dansk Arbejdsgiverforening at "Danskernes lønninger stiger med en helt enestående lav fart (..) Man skal tilbage til kriseåret 1936 (..) for at finde bare et år, hvor lønnen sidst steg mindre end nu" skrev berlingske for et år siden.

Vores nationale røverbande

Dette er én ud af to måder hvor på kapitalisme typisk forsøger at overkomme dens krise. Man prøver at genoprette profitten ved at få arbejderne til at arbejde længere, mere effektivt og presse lønnen. Det er også det som reformerne de sidste mange år har haft til hensigt; at få flere folk til at konkurrere om jobs så lønnen dermed falder. Vi skal med andre ord (Lars Løkkes ord) til at være lidt mere sultne.

Den anden måde går ud på at destruere den usunde kapital. På den måde vil de mere profitable virksomheder få fremgang på de andres bekostninger, og det vil åbne op for en ny spiral af økonomisk fremgang. Ligesom i resten af EU og USA, har man i Danmark ikke ladet dette ske. Man har i stedet kastet milliarder i bankpakker, vækstpakker og skatterabatter til kapitalejerne.

Effekten af det er, at der ikke iblandt kapitalisterne, denne "rivaliserende røverbande" som Lenin kaldte dem, bliver renset ud. Der er sjovt nok ikke nogen der melder sig frivilligt.

Selvom at den nye regering har prioriteret at være ansvarlige over for vores nationale banditter, frem for vores klasses rettigheder og levevilkår, har det haft meget ringe effekt. AE's prognose beretter, at væksten trods "disse ekstraordinære forhold" må betegnes som "relativ lav sammenlignet med en "normal" konjunkturopgang".

Samtidig må der forventes en vis nedgang i investeringer 2014 fordi, en skatterabatordning på investeringer i maskiner og inventar på 15 procent – udløber i 2013.

De rigtige, rigtige omstændigheder

Selvom de 49 rigeste familier i Danmark, ifølge Dansk Aktieanalyse har øget deres private formue i 2011 med 31 milliarder kroner, ser de rigtige omstændigheder for en generel vækst i økonomien ud til at være meget langt væk – også på globalt plan.

Ifølge den økonomiske redaktør på The Guardien, Larry Elliot kan fremtiden i den internationale økonomi bedst beskrives som en "synkroniseret recession".

For den danske arbejderklasse kan det fx med en statsbankerot i Spanien, betyde en bølge af tvangsauktioner hvor familier tvinges fra hus og hjem.

Siden krisen start i 2008 har flere mennesker for at spare penge, valgt at finansiere deres for dyrt købte boliger med F1 lån, der lige nu har en historisk lav rente. Disse lån skal refinansieres hvert år og de udgår nu 2/3 dele af alle realkreditlån; en tikkende bombe under vores samfund.

På nogenlunde samme tidspunk, hvert år sættes disse obligationer til salg på auktion, i en størrelsesordning af 795 milliarder kr, halvdelen af vores bruttonationalprodukt ifølge Finansiel Stabilitet.

Vi mener, at regeringens vigtigste opgave må være at skaffe job til alle de arbejdsløse og sikre, at ikke en eneste familie ryger på gaden pga. af en krise de ikke selv har del i. Men det kræver et opgør med røverbanden.

Nazisterne angriber fremtidsfighters igen

Fremtidsfighters har længe ført kampagne imod blandt andet Café Ziggy i Århus fordi de ikke har en overenskomst. Det var også her en mindre gruppe aktivister fra Fremtidsfighters demonstrerede d. 12 september, da de blev overfaldet af tre mænd med tilknytning til White Pride. De tre aktivister blev chikaneret af nazisterne og en af dem blev slået i baghovedet.

Det er tredje gang, at de faglige aktivister er blevet overfaldet i Århus af nazierne, men det får dem ikke til at stoppe deres kamp for ordentlige arbejdsvilkår.

Anne Hegelund fra Fremtidsfighters udtaler til Århus Stiftidende, "selvom vi igen er blevet groft chikaneret og voldeligt overfaldet, og det igen foregik foran Café Ziggy Sidewalk, så slipper de ikke for os foreløbig. Caféen har endnu ikke gentegnet overenskomsten med 3F og har stadig muligheden for at dumpe løn og arbejdsforhold for de ansatte, så vi fortsætter kampen for et ordenligt arbejdsliv i fremtiden".

Faglig aktion mødt med masseanholdelser

22 arbejdere anholdt under aktion mod løndumpning.

Lars Henrik Carlskov

For at sikre ordentlige arbejdsforhold for sig selv og kollegerne var en gruppe stilladsarbejdere den 23. august gået i gang med at afmontere et stillads på Kongsgårdsvej i Viby syd for Århus.

Stilladset tilhører virksomheden Kronjysk Stillads ApS., som underbetaler sin ansatte og bl.a. skylder 150.000 kr. i pensionsindbetalinger. Østjyllands Politi slog dog ned på den faglige aktion og anholdte 22 arbejdere:

"Der kommer 2-3 politibiler drønende med meget høj fart. Det virkede meget voldsomt, og jeg troede faktisk at der var et bankrøveri eller noget mere alvorligt i gang", fortalte Jeppe Mikkelsen, formand for Århus Stilladsarbejderklub, bagefter til P4 Østjylland. Han var overrasket over politiets drastiske fremfærd, som han kaldte "en overreaktion".

Ifølge Jeppe Mikkelsen skete aktionen efter, at alle stilladsarbejderklubbens medlemmer var blevet indkaldt til et fagligt møde. "Vi mødtes cirka 60 mand på en parkeringsplads 400-500 meter fra stilladset her til morgen, hvor en flok så valgte at begynde at rive stilladset ned", forklarede han til Ritzau.

De 22 arbejdere, der blev anholdt, er efterfølgende blevet sigtet for hærværk og overtrædelse af ordensbekendtgørelsen. De vil desuden formentlig blive mødt af et krav om erstatning fra ejeren af stilladset. Århus Stilladsarbejderklub vil stille en advokat til rådighed for medlemmerne.

Københavns Kommune tvinger rengøringspersonalet til dårligere overenskomst.

Det er ikke kun i Struer at rengøringspersonalet, oplever lønnedgang og forringede arbejdsvilkår, når kommunen udliciterer rengøringen til virksomheder. Dagbladet Arbejderen kan berette om en kontroversiel udlicitering i Københavns Kommune, der betyder 20 kr. mindre i timen for rengøringspersonalet. Borgerrepræsentationen besluttede i slutningen af august at udlicitere rengøringen til firmaet Alliance A/S.

Det sker, selvom at S-SF sammen Ø inden kommunevalget i 2009, indgik en aftale med LO, hvor de lovede, at hvis de røde fik borgmestrekæder på, skulle udliciteringer være " undtagelsen ikke reglen" samt at "opgavevaretagelsen indenfor kommunens rammer "skal prioriteres højere".

Aftalen betyder, at de ansatte tvinges på en ny overenskomst, der foruden den store lønnedgang også forringer arbejdsforholdene, da den giver lavere anciennitetstillæg, lavere pension, lavere opsigelsesvarsler, kortere barsel og dårligere vilkår ved sygdom og barns sygdom

Udliciteringen vil give kommunen en årlig besparelse på 19 millioner kroner.

Sosu'er nedlægger arbejdet

Hundredvis af vrede århusianske social - og sundhedshjælpere protesterer mod deres arbejdsforhold og dårlig pleje til plejehjemsbeboere.

Poul Erik Kristensen

Protesterne startede, da 15 sosu'er på plejecenter Ceres Huset i Århus i starten af september nedlagde arbejdet i frustration over en stadig dårligere normering, som betyder, at de ikke kan give beboerne den helt nødvendige hjælp.

De ansatte føler sig ikke i stand til at give medicin til rette tid, beboerne må vente urimelige længe på bleskifte og toiletbesøg, og de har ikke overskud til at gå ind i den enkelte beboers behov for mellemmåltider – ligesom flere beboere er dehydrerede, fordi der ikke er tid og overskud til at hjælpe beboerne til at drikke nok.

Ceres Huset er tidligere blevet kritiseret af Sundhedsstyrelsens embedslæger, der fandt alvorlige fejl og mangler på plejecentret.

Dagen efter genoptog de 15 strejkende arbejdet, da ledelsen lovede at fremlægge en skriftlig handlingsplan inden for en uge for, hvordan arbejdet kunne planlægges så der blev gode arbejdsforhold.

Sosu'ernes fagforening, FOA, indbød i forlængelse af strejken repræsentanter fra de ansatte på de århusianske plejehjem og lokalcentre. Og her stod det klart: De ansatte rundt om i plejeboligerne oplever samme problemer som de ansatte på Ceres Huset. I en udtalelse fra mødet skriver omkring 100 sosu'er:

"Vi er for få, og det går ud over de ældre. De ældre bliver ikke beskyttet mod overfald fra andre ældre og mod natlige indbrud og overgreb. De får ikke deres medicin, kommer ikke på toilettet til tiden, får ikke nok at drikke, kommer ikke i bad og bliver ikke soigneret."

"Den ubehagelige sandhed er, at plejepersonalet overalt på de århusianske plejehjem og lokalcentre er for få og derfor ikke kan give de ældre borgere den hjælp og pleje, som de har behov for," lyder det i udtalelsen.

Onsdag den 19. september skulle ledelsen have fremlagt en handleplan som gav nogle bud på, hvordan man kan forbedre forholdene på plejecenteret. Men der skete det modsatte. Ledelsen lagde op til mere kontrol, mens der ikke bliver tilført nye ressourcer. Derfor nedlagde de ansatte igen arbejdet.

Samtidig fik de opbakning fra yderligere otte plejecentre i midtbyen. Strejken omfatter nu ni plejecentre. Foruden Ceres huset er der tale om plejeboligerne ved Carl Blochsgade, Skelager, Møllestien, Vejlbygade, Ankersgade, Kongsgården, Bøgeskovhus og Thorsgården.

Herudover har sosu' fået 1700 støtteerklæringer fra faglige organisationer, brugere og pårørende.

Sosu-strejken i Århus er vigtig i en situation hvor basale velfærdsydelser er under massivt pres. Det er ikke kun dagpengene og vilkårene for førtidspensionister og flextids-ansatte, som er under angreb – men kommunernes dårlige økonomi, betyder forsat nedskæringer på plejehjem, skole og daginstitutioner.

Men strejken er også vigtig, fordi erfaringen viser, at netop utilfredshed i med forholdene i ældreplejen har stor opbakning i befolkningen.

Det var erfaringen da en gruppe sosu-hjælpere og sosuassistenter fra Holstebro i 2007 satte gang i en lavine, som i løbet af en uge spredte sig til bl.a. Odense, Viborg og Albertslund, mens der har været afholdt faglige møder blandt de ansatte i ældreplejen i Struer, Skive, Thyborøn, Harboøre, Skagen, Ølgod, Bramming, Varde, Fåborg, Ringkøbing-Skjern, Herning samt Lemvig.

Blokade mod Pihl & Søn ved D'angleterre

Torsdag d. 20 september var Socialistisk Arbejderavis tilstede i København, da håndværkere valgte at aktionere mod byggeentreprenøren Pihl & Søn a/s koordineret i Århus og København.

Under aktionen blev følgende løbeseddel delt ud:

Blokade imod Pihl & Søn a/s

Håndværkere i Aarhus og København blokere i dag to byggepladser. De to pladser er blevet valgt fordi hoved entreprenøren er Åihl & Søn a/s, og fordi de to pladser er eksempler på hvilke forbrydelser Pihl & Søn er skyldige i.

Pihl undergraver det danske samfund, på den måde de driver deres virksomhed.

-Pihl benytter sig af en udenlandsk underentreprenør, som gør alt for at unddrage sig de dansk overenskomster og skattesystem.

- Pihl og deres underentreprenørere lever ikke op til deres ansvar, med hensyn til at uddanne lærlinge.

- Pihl og deres underentreprenører bruger underbetalt udenlandsk arbejdskraft til at presse de danske håndværkeres lønninger ned.

Det er en unfair konkurrence vi er oppe imod, og vi vil ikke finde os i det. Derfor demonstrere og blokere vi i dag. Dette er starten på en landsdækkende kampagne imod Pihl & Søn. Kampagne vil strække sig hen over efteråret, og slutte d. 30. november.

Prestiges byggeriet på Århus Havn: Navitas samt Bestseller.

Her har Pihl's underentreprenør Budomex snydt med lønninger og sikkerhedsstatistikker. Medlemmerne af fagforeningen er systematisk blevet fyret.

D'angleterre: Her har mange af Pihls underentreprenører end ikke overenskomst. Der florere sort arbejdskraft, sikkerheden sat til side og faglige aktive chikaneres.

Ca 1/3 af de virksomherder, der er blevet hyret ind til renoveringen, har ikke haft overenskomst. Der har været en underskov af underentreprenører inden for nedrivning, hvor flere af dem har været rene fusker firmaer. Både Skat og Arbejdstilsynet har også været hyppige gæster- Luksus hotellet D'angleterres renovering er alt andet end en luksus arbejdsplads.

Vores udenlandske kollegaer står til, at overtage og starte stadig større byggeprojekter med danske fyringer til følge. Det må være rimeligt at forlange, at de selvfølgelig arbejder på niveau med vores løn og arbejdsforhold, samt betaler skat i Danmark.

MVH. Utilfredse bygningsarbejdere.

"Det eneste vi ser som lyspunkt, det er den dato vi skal holde.

DET ER SØRGELIGT, MEN SANDT"

Den 22. august valgte rengøringsassistenterne i Struer Kommune at nedlægge arbejdet i protest mod arbejdsvilkårene hos det private firma Kongsvang, som de er blevet udliciteret til.

Helle Svinth Nielsen

Strejken, der var overenskomststridig, varede seks dage og er et noget usædvanligt fænomen indenfor området, men de strejkende følte ikke, at de havde andre muligheder tilbage.

Socialistisk Arbejderavis har talt med Jytte Johansen, der gør rent på Langhøjskolen, men i øjeblikket er sygemeldt med stress.

Hvilke problemer er det, I har oplevet efter udliciteringen?

- Det er arbejdstempoet, det er simpelthen det største problem. Og så er det de materialer, vi får at arbejde med. Støvsugere der ikke kan suge, vogne der ikke kan indstilles i højden, så vi får ondt i skuldrene af, at vi skal have armene så langt op.

Hver eneste gang vi har haft besøg af en driftsleder har vi sagt, at vi simpelthen ikke kan nå vores arbejde. Og det bliver de ved med at påstå, at det kan vi. Så fik vi at vide, at det var fordi vi ikke duede til vores arbejde, og at vi skulle tage at finde noget andet.

Vi er blevet tiltalt på en rigtig ubehagelig og nedværdigende måde. Det har været ligesom at slå i en dyne. Vi er ikke kommet igennem med noget som helst.

Hvor den såkaldte arbejdstakt hos kommunen var 100, er den hos Kongsvang 130. Det betyder, at der skal gøres 30% mere rent på den samme tid, minimum. Den nye kontrakt, som de fleste har afvist, betyder desuden ændrede arbejdstider.

- Jeg blev tilbudt kun at have fire timer om dagen, fra at have syv nu, og så skulle jeg møde kl. 16, hvor jeg nu møder kl. 7. Og det siger man altså ikke ja til, man kan jo ikke leve af fire timer. Og jeg ville skulle nå ligeså meget på de fire timer som på de syv jeg har nu, hvis ikke mere.

Der har også været mange sygemeldinger?

- Ja, det er lige fra stress over ikke at kunne nå det, til dårlig ryg og tennisalbue pga. de redskaber vi har at arbejde med. Jeg har selv lige meldt mig syg pga. stress.

Efter nogle møder, hvor rengøringsassistenterne sammen havde diskuteret de problemer der var rundt på skolerne, kom de frem til, at hvis de skulle gøre noget der 'virkelig battede', så skulle de strejke.

- Det var en enstemmig vedtagelse, at vi simpelthen skulle nedlægge arbejdet.

Hvordan reagerede Kongsvang på, at I strejkede?

- Jamen, det gjorde de jo slet ikke. Ingen reaktion, hverken fra kommunen eller Kongsvang. Og det var sgu et mærkeligt forløb, ikke at få nogen reaktion på, at vi ikke tog på arbejde.

Men de havde jo afløsere ude på skolerne og tage det mest nødvendige. De ville ikke snakke med os, før vi gik i gang med at arbejde, og det gjorde vi jo så.

Hvis vi ikke gik i gang, ville vi selvfølgelig blive pålagt bod og Kongsvang kunne faktisk fritstille os, altså vi skulle betragte os som fyret.

Så i den situation vi var i, der har man faktisk ingen rettigheder. Der var intet at hente overhovedet.

Hvilken rolle har fagforeningen (3F) spillet?

- De har kæmpet for os med næb og klør, det tror jeg virkelig. Men jeg tror bestemt også at de har haft svært ved at gøre noget. Der er ligesom ikke noget at stille op, og når kommunen så heller ikke vil gå ind over, så er det svært.

Rengøringsassistenterne føler sig især svigtet af deres tidligere arbejdsgiver, Struer Kommune.

Fakta

Rengøringen i Struer Kommune var allerede i 2011 udliciteret til Midt/Vest Service, men overgik til kommunen igen, da firmaet opgav at leve op til aftalen.

Efter en ny udlicitering overtog Kongsvang pr. 1/6-2012 opgaven. Den nye kontrakt, som Kongsvang har tilbudt de ansatte, trådte i kraft 1/7. Langt de fleste har valgt ikke at skrive under og arbejder derfor kun hos Kongsvang indtil deres opsigelsesvarsel udløber.

Ved overdragelsen var der 44 ansatte – det er løbende blevet færre.

Rengøringsassistenterne nedlagde arbejdet onsdag d. 22 august og genoptog det tirsdag d. 28 august.
Som årsag til arbejdsnedlæggelsen angives:

- **mere rengøring på kortere tid**
- **dårlige arbejdsredskaber**
- **at det ikke har været muligt at komme i dialog med Kongsvang**
- **at kommunen havde lovet, at intet ville ændre sig**
- **at 1/3 af de ansatte på dette tidspunkt var sygemeldte (siden er andelen steget)**

De berørte områder dækker udover skoler og daginstitutioner, bl.a. tandklinikker, bibliotek og rådhuset i Struer.

Borgmester, Niels Viggo Lynghøj (A), mener, at det er en sag mellem arbejdsmarkedets parter.

- Kommunen har været fuldstændig passiv. Borgmesteren har udtalt sig om, at han jo har købt en vare af Kongsvang...han vil ikke ind og blande sig i det overhovedet. Trods det, at de får så mange klager hver eneste dag fra skoler og institutioner. Jeg fatter ikke, at de kan lade det være overhørigt.

Hvad er der sket efter strejken?

- Der blev holdt et møde mellem tillidskvinden, en fra fagforeningen og en direktør fra Kongsvang. Tillidskvinden har udtalt, at det var et meget positivt møde, men det eneste jeg kan sige der er sket hos os efter det møde, er at vi har fået et mundstykke til at støvsuge tæpper med. Det er alt hvad der er sket...og jeg tror heller ikke der kommer til at ske mere.

De strejkende opnåede stor opmærksomhed omkring deres sag og mødte stor opbakning og forståelse lokalt, men derudover er stemningen ikke særlig positiv.

- Jeg har gjort rent i mange år, og har altid været glad for det. Men som det er nu, der er det blevet for surt. Vi er meget opgivende, og har ingen arbejdsglæde tilbage overhovedet. Det eneste vi ser som lyspunkt, det er den dato vi skal holde. Det er sørgeligt, men sandt.

Rengøringsassistenterne har fortsat intet hørt, men håber stadig deres kamp kan have givet resultater. Det de ønsker mest, er at rengøringen kommer tilbage i kommunalt regi.

Dansk asylpolitik udsteder dødsdom over guatemalansk transkvinde

Fernanda Milan, transkønnet menneskeretsaktivist og guatemalansk asylsøger i Danmark, tripper i skrivende stund på en faldlem, hvor hun som en dødsdømt forbryder med lykken om halsen afventer bøddelens eksekvering.

Phoebus A. Papanikolaou

Foto: Mette Kramer Kristensen

Efter tre år på asylventelisten faldt Flygtningenævnets dom d. 8. august i sommers: udvisning til Guatemala mandag d. 17. september 2012. Indignationen herover hos Fernandas inderkreds og sympatisører affødte asylinitiativet T-refugee Project, hvis modstand og kamp mod dansk asylpolitik har bragt international bevågenhed på sagen og rejst et ramaskrig på verdensplan over Flytningenævnets afgørelse, da den bl.a. bryder med Genevekonventionen (1951) samt Verdenserklæringen for Menneskerettigheder (1948). Indenfor E.U. er Danmark, Storbritannien og Irland de eneste af medlemslandene, der tager forbehold for at anerkende forfølgelse på basis af kønsidentitet som grundlag for asyl, jf. EU direktivet 2011/95/EU

Billedet af Danmark som et yndet flugtland for forfulgte LGBT minoriteter gik allerede i 2009 i skår for Fernanda, da hun kom til landet og blev mødt med dansk asylpolitiks diskrimination mod transkønnede – for fuld skrue. Det viste sig, at dansk asylordning i praksis ikke anerkender transkønnedes kønsidentitet.

På trods af Fernandas indvendinger insisterede Sandholmlejrens asylchef, Anne La Cour, at indkvartere Fernanda i centrets mandeafdeling, hvor hun led individuelle overgreb, der kulminerede med gruppevoldtægt en nat, hvor flere af de mandlige beboere brød ind på hendes værelse. Fernanda så derpå ingen andre muligheder end at flygte fra lejren.

Til denne episode havde Anne La Cour følgende tilovers at sige i et interview til Politiken:

”som udgangspunkt ville en transkønnet kvinde godt kunne blive placeret på en mandeafdeling, men på et eneværelse. Men vi placerer hende ikke på en kvindegang, for den er jo absolut for kvinder, der kan vi jo ikke tillade os at placere en mand.”

Dansk asylpolitiks kynisme gjorde Fernanda sårbar og tvang hende til at søge desperate løsninger for at kunne overleve; de efterfølgende år så hun sig nødsaget til et prekært liv som sexarbejder i Jylland og København.

Det ene mareridt blev afløst af et det næste, da politiet en dag ransagede det bordel hun arbejdede for. Fernanda kom derefter under Reden Internationals (organisation til bekæmpelse af kvindehandel) beskyttelse, hvor hun året efter modtog Flygtningenævnets afslag på asyl.

Bundlinjen vedrørende Fernandas asylsag er betingelserne, der skal opfyldes for at opnå status som flygtning eller som person, der behøver international beskyttelse – det drejer sig om der er begrundet frygt for forfølgelse.

For at undersøge vilkårene for transkønnede i Guatemala har T-refugee Project bl.a. taget kontakt til Ph.D. og seniorforsker Ninna Nyberg Sørensen fra Dansk Institut for Internationale Studier, DIIS:

”Vi ved godt, at LGBT-personer i Guatemala lider under brutal, inhuman og degraderende behandling – der blandt andet inkluderer trusler om vold, tortur, tvungne forsvindinger, seksuelle overgreb i fængsler og andre institutioner, og medicinske test uden forudgående samtykke – er ikke alene kendt blandt nationale, regionale og internationale menneskerettighedspersoner, men også af den danske stat.

Danmark har nemlig siden 1992 støttet menneskerettighedsorganisationer i Guatemala og det Interamerikanske Menneskerettighedssystem. Det danske udviklingsbistandssystem har løbende modtaget rapporter fra de støttede organisationer, hvor mord og overgreb på aktivister har haft en fremtrædende plads. Hvorfor har Flygtningenævnet ikke inddraget denne viden i behandlingen af Fernanda Miláns asylsag?”

Den seneste rapport fra TGEU (Transgender Europe, marts 2012), meddeler om 31 transkønnede myrdet i Guatemala i perioden januar 2008 – december 2011. Middellevetiden for transkønnede i Guatemala anslås at være 25 år, og transpersoner, der når 30-årsalderen, er et sjældent syn i landet ifølge den Internationale Menneskerettighedskommission for Bøsser og Lesbiske, IGLHCR.

Udover det strengt katolske lands udprægede transfobi er Guatemala dybt plaget af korruption i politikorpset og retsvæsenet. Menneskerettighedsforkæmpere sætter deres liv på spil i landet; de er yndet mål for dødstrusler og mord i et korrupt retssystem med mangelfuld vidnebeskyttelse, hvor straffriheden for manddrab ligger på himmelråbende 95 procent (Human Rights Watch, 2012).

Den Internationale Kommission mod Straffrihed i Guatemala, CICIG, tilføjer:

”angreb og trusler mod menneskeretsforkæmpere er almindelige og hæmmer betydeligt menneskerettighedsarbejde i hele landet. Retsforfølgelse af de ansvarlige viser sig at være en rutinemæssig fiasko.”

Dublin-forordningen, der regulerer flygtningepolitikken i EU, er en vanskelig hurdle for at få Fernandas sag optaget i andre EU-lande, hvor flygtningepolitikken er bedre stemt over for transkønnede.

T-refugee Project kæmper op til udvisningsdatoen sammen med Søren Lauersen, juridisk repræsentant fra LGBT Danmark, for at få genoptaget Fernandas sag hos Flygtningenævnet, nu med udbygget dokumentation fra hendes tid som forfulgt aktivist indenfor OASIS (guatemalansk LGBT organisation) samt optrappet opbakningen fra internationale menneskerettighedsorganisationer.

Kanske at Flygtningenævnet, justitsminister Morten Bødskov og statsminister Helle-Thorning Schmidt er mere lydhør over for deres autoritet; Danmark har rigeligt med blod på hænderne i forvejen.

”Ingen er fri, når andre er undertrykte!”

EN BITTER PILLE ELLER SPIL FOR GALLERIET?

I sidste øjeblik omgjorde Flygtningenævnet datoen for Fernandas udvisning under påskud af, at hendes sikkerhed ved ankomst til Guatemala ville være i fare, nu hvor datoen for hendes deportation var offentligt tilgængelig.

Desuden har Flygtningenævnet meddelt, at hendes sag vil blive genåbnet. Bliver Fernandas sag en ny bitter Tamilsag Justitsministeriet står til at sluge, eller har hun kun udsigt til ”tålt ophold” på lånt tid?

Uanset hvad - kampen fortsætter! Den midlertidige sejr har pustet ny kraft i T-refugee projektet, og aktivisterne forbereder sig på at give dansk asylpolitik kamp til stregen.

T-Refugee Project kræver:

- Asyl Til Fernanda Milán!
- Efterforskning af voldtægter i Sandholmlejren!
- Overholdelse af internationale konventioner i relation til transkønnede og homoseksuelle!

Protestmarcher, pressemeddelelser, mobilisering af særinteresseorganisationer, gadeperformance, støttefester, gade- og netunderskriftindsamling – vis din indignation, måderne er mange, og loven sætter ikke grænsen!

Multinationale betaler (stadig) ikke skat

Jens Andersen

Økonomisk Ugeblad skriver, at stort set ingen olieselskaber har betalt selskabsskat i Danmark de sidste to år. Det eneste oliefirma, som i 2011 betalte skat, var det danskejede OK Benzin, der betalte en effektiv selskabsskat på 23% af deres overskud. Tidligere har også Dansk Shell og Statoil betalt selskabsskat, men dette har de undladt de sidste to år. Økonomisk Ugeblad vurderer, at hvis de andre olieselskaber bare havde samme overskud som OK Benzin, ville det betyde 800 millioner mere i statskassen hvert år, hvis de altså betalte deres skat. Grunden til at firmaerne kan undgå at betale skat, er bl.a. at de gemmer pengene for skattemyndighederne, eksempelvis ved at overføre pengene til et skattely, eller ved at lave så indviklede regnskaber, at skattemyndighederne ikke kan gennemskue dem.

Aktion på Nørrebro kulturdage: Luk zionsterne inde!

Nørrebro kulturdage blev lagt op til at være en mangfoldighedsfest, men Dansk Zionist Forening havde fået en bod.

Derfor mødte omkring 30 aktivister fra Unge for et frit Palæstina op for at demonstrere mod staten Israels undertrykkelse af palæstinensere.

Sammen med andre unge fra palæstinensiske foreninger i Danmark bar vi pap-mure ind foran zionisternes bod for at symbolisere den 760 km lange mur der omkranser Vestbredden.

Politiet hurtigt fik fjernet muren fra zionisternes bod, men de stillede sig selv op foran boden for at forhindre os i at komme i nærheden. På den måde blev boden alligevel blokeret i den time aktionen foregik, da politiet ikke tillod nogen at komme i nærheden.

Protesten blev taget godt imod af de forbipasserende, og der blev uddelt løbesedler under overskriften ”Zionisterne lukker palæstinenserne ude, vi lukker zionisterne inde!”.

Politikerlede

Jens Andersen

En ny stor undersøgelse viser, at folk mener spin og strategi fylder enormt meget i dansk politik. Undersøgelsen er foretaget af analysebureauet Epinion, som bad svarpersonerne sige hvad, de kom til at tænke på når de hørte partinavne, som ’Radikale’, Socialdemokraterne’ osv... hvorefter svarene blev delt op i kategorier.

Kun 6% af svarpersonerne forbandt partiernes navne med konkret politik, hvor tallet for to år siden var 13%. Topscoreren i undersøgelsen var de taktiske overvejelser. Hele 21% af de adspurgte kom først og fremmest til at tænke på taktik, når de hørte partiernes navne generelt.

For to år siden var dette tal 15%. For SF alene er tallet gået fra 16% til 30%, Socialdemokraterne fra 11% til 22%, og DF fra 5% til 19%. Kun to partier forbindes ikke mere med spin i dag, end for to år siden; Enhedslisten og Venstre. De to partiers store vælgertilslutning vidner om at folk er trætte af politisk spin, og hellere vil have ideologi og konkret politik.

”...det er meningsløst at bebrejde en haj, at den opfører sig som en haj og ikke som en dresseret delfin!”

Anmeldelse af ”Krisen og den udeblevne systemkritik”

At økonomiske kriser er en torn i øjet på kapitalismen, kan de fleste blive enige om. Men hvordan skal vi forholde os til disse kriser? VS legenden, Preben Wilhjelm, skyder med skarpt efter den almene politiske opfattelse om, at økonomiske kriser bare falder ned fra himlen.

Af Sebastian Andersen

I sin pamflet ”Krisen og den udeblevne systemkritik” uddyber og kommenterer Preben Wilhjem både de økonomiske og politiske kriser.

Det er tydeligt, at der over en årrække har været en politisk højredrejning i dansk politik. Centrum-venstre har byttet keynesianisme ud med nyliberalisme, samtidigt med den parlamentariske venstrefløj har byttet marxisme ud med keynesianisme.

Det betyder i realiteten, at der ikke er reel systemkritik tilbage. Kritikken er ikke af det kapitalistiske system, men af de grådigste kapitalister på samfundets top. ”... det er meningsløst at bebrejde en haj, at den opfører sig som en haj og ikke som en dresseret delfin” indleder Preben Wilhjelm.

Kapitalismen afskaffer ikke sig selv

I kapitlet ”Har Marx et budskab til hvor tid?” gennemgår Preben Wilhjelm sin forståelse af den marxistiske teori. Han taler direkte imod marxistisk økonomisk politik, i sin analyse af ”profitratens tendens til fald”.

Hans kritik er dog baseret på en fejlfortolkning. Han skriver ”Over tid ville afkastet af kapitalen, profitraten, nødvendigvis falde, til sidst nærme sig nul, og dermed fjerne selve grundlaget for kapitalismen. En bedre profeti kunne man ikke ønske sig”.

Problemet med denne fortolkning er, at profitratens tendens til fald ikke leder til kapitalismens sammenbrud, men i stedet føre til uundgåelige kriser indenfor kapitalismen. Man skal trods alt bide mærke i ordet ”tendens”. Profitraten kan godt vokse, hvis visse faktorer er indfriet.

Det har aldrig været en marxistisk forståelse, at blot man venter, så afskaffer kapitalismen sig selv. Det er befolkningningerne- og arbejderklassens værk, at afskaffe kapitalismen.

Jordnære analyser

På trods af de kontroverser omkring marxistisk teori, har denne pamflet utroligt meget at byde på. Preben Wilhjelm er skarp i sin kritik af de politiske myter og løgne, som vores system er fyldt med.

Jeg var især glad for afsnittene, der omhandler henholdsvis finanspagten og den offentlige sektor. Om finanspagten formår han at skære ind til benet og forklare bagsiderne, som politikerene ikke fortæller om.

Han skriver bl.a. ”Det påfaldende ved EU's Stabilitetspagt og nu Finanspagten er, at den kun tager sigte på finanspolitisk ’stabilitet’, ikke den nok så vigtige sociale stabilitet”.

Som udgangspunkt formår Preben Wilhjelm at simplificere meget komplekse emner, så de er til at forstå for almene læsere.

Selvom jeg ikke er enig i alle hans analyser, er denne pamflet dog et vigtigt skridt på vejen til at diskutere reel systemkritik. Pamfletten er omkring tyve normalsider lang og kan hentes på informations hjemmeside eller læses på modkraft.dk gratis.

Her står ISU

Vi lever i en verden hvor vi dagligt er vidner til kapitalismens barbari.
Halvdelen af jordens befolkning lever for under 2$ om dagen, mens 67 % af verdens værdier ejes af 2 %... Krige bliver startet, lande besat og befolkninger undertrykt, hvis det kan give adgang til olie, markedsandele og billig arbejdskraft.
Men vi lever også i en verden hvor millioner verden over går i protest og kamp for en bedre verden under overskriften "En anden verden er mulig". Denne globale bevægelse giver håb og mulighed for at skabe en bedre verden, og derfor er vi som socialister i spidsen for at opbygge den.

FOR SOCIALISME

I ISU tror vi ikke på at det kapitalistiske system kan lappes - problemerne skyldes ikke fejl eller dumme politikere – men at et lille mindretal sidder på den økonomiske magt og reelt bestemmer over samfundet, hvem der skal fyres, hvad der skal produceres, hvor mange der skal være i klasserne og hvad vi skal lære, etc. Derfor skal hele systemet afskaffes og erstattes af et socialistisk samfund...

FOR INTERNATIONALISME OG IMOD RACISME, SEXISME, OG UNDERTRYKKELSE

...Vi er for åbne grænser og solidaritet med arbejdere over hele verden. Vi vender os imod racisme, diskriminering af asylansøgere, flygtninge, homoseksuelle eller religiøse grupper. Vi støtter muslimer, sorte eller andre undertrykte grupper i deres kamp for lige rettigheder. Og vi støtter alle nationale befrielsesbevægelser der kæmper imod imperialismen, som fx i Irak og Palæstina.

FOR EN STYRKET VENSTREFLØJ

...ISU arbejder for at organisere det stærkeste modsvar. Det gør vi ved at være aktive medlemmer af Enhedslisten, hvor vi sammen med tusinder andre giver magten organiseret modstand. ISU vil skærpe Enhedslistens antikapitalistiske profil og styrke den aktivistiske deltagelse i bevægelsen...Et revolutionært parti er nødvendigt for at styrke bevægelsen, og hjælpe aktivisterne med de ideer, argumenter og strategier der gør os i stand til helt at omstyrte kapitalismen...

FOR EN STYRKET BEVÆGELSE

Protesterne mod Irak-krigen i 2003 viste endnu engang, at vejen til at udfordre magten, går gennem de manges aktivitet. Derfor er vi som socialister en del af de brede protester mod krig, racisme, nedskæringer og asociale angreb på uddannelse og velfærd, og for at forsvare Christiania... flertallet må lave revolution, så vi kan få et helt anderledes samfund, hvor mennesker og miljø kommer før profit - og i vores øjne kan det ikke gå hurtigt nok!

Læs hele ISUs grundlag „Her står ISU" på www.socialister.dk

Mødekalender ISU/IS

KØBENHAVN

Møderne er kl. 19.00 i Studenterhuset, Købmagergade 52. Kontakt Anne (5073 9534).

Møderne er kl. 19.00 i Christianshavns Beboerhus. Kontakt Anne (5073 9534).

Torsdag den 4. oktober: Hvorfor angriber socialdemokratiet velfærdsstaten? og hvad er svaret fra venstrefløjen?

Torsdag den 11. oktober: Bogudgivelse: Den nye Leninbiografi. Hvad kan vi bruge og ikke bruge Lenin til i dag?

Torsdag d. 18. oktober: IS-tendensens historie og tradition og IS i Danmark.

Torsdag d. 25.oktober: Fredrich Engells' "Familien, Privatejendommens og Statens oprindelse"

Unravelling Capitalism af Joseph Choonara (kontakt Sebastian 5058 1461).
27. august 17.30: Vi læser til side 26 – det vil sige de tre første underkapitaler.

ÅRHUS

Kontakt Jesper (2729 3549).

Møderne er kl. 19.30 i Trøjborg Beboerhus, Tordenskjoldgade 31. Kontakt Jesper (2729 3549).

Tirsdag den 2. oktober: Hvordan fortsættes kampen mod dagpengeforringelserne og regeringens andre angreb?

Tirsdag den 16. oktober: Utopiernes historie – kan vi tænke utopisk i dag?

Socialistisk teori-seminar
Lørdag den 16. oktober kl. 12-18, Mindegade 10 kld., Århus C

ODENSE

Møderne er kl. 19.00 i Ungdomshuset, Nørregade 60. Kontakt Jens (2426 8023).

Møderne er kl. 19.00 i Ungdomshuset, Nørregade 60. Kontakt Jens (2426 8023).

Onsdag den 3. oktober: Hvad står ISU for?

Onsdag den 10. oktober: Oprør og krig i Syrien.

Onsdag den 17. oktober: Efterårshygge i Ungdomshuset

Onsdag den 24.oktober: Har socialister en dyreetik?

Onsdag den 31. oktober: Sociale medier og fælleskaber.

KALENDER ANDRE MØDER

Odense
Onsdag den 24. oktober kl. 16.15-18.00
Afghanistan krigen og flygtningen.
Oplæg ved Eva Arnvig
Syddansk Universitet
Arr. Muslimsk Studenter Union og Nej Til Krig
Se mere på www.nejtilkrig.dk

Meld dig ind i IS/U

Meld dig ind i Internationale Socialister/ISU, udfyld blanketten og send den eller se mere på www.socialister.dk

☐ Jeg vil vide mere om Internationale Socialister/ ISU

☐ Jeg vil melde mig ind i Internationale Socialister/ISU

☐ Jeg vil gerne abonnere på Socialistisk Arbejderavis i et år for 150 kr.

Navn:

Adresse:

Postnr./By:

Tlf.nr:

Sendes til: ISU, Postboks 522, 1505 København V tlf: 35 35 76 03, eller til isu@socialister.dk

Egypten: Strejke, strejke, strejke

Tusinder af arbejdere over hele Egypten er i strejke for social retfærdighed og retten til at organisere sig. De står over for angreb fra deres chefer, Det Muslimske Broderskabs politikere og politiet.

Jesper Juul Mikkelsen.

Den bølge af strejker, der startede i weekenden den 15.-16. september omfatter aktivitet fra arbejdere fra mange forskellige sektorer.

20 universiteter er i strejke med følgende krav: Alle ansatte skal have demokratisk indflydelse på universitetet og være med til at vælge lederne af universiteter og institutter. Et krav om afskedigelse af alle universitetets nuværende præsidenter og nyvalg, herunder et krav om at ikke-akademiske medarbejdere også skal have stemmeret. Forbedringer i løn og bonusser med op mod 400 procent.

De offentligt ansatte transportarbejdere i Kairo har besluttet at eskalere deres strejke, efter at formanden for deres uafhængige fagforening, Tareq al-Beheiry og flere kolleger blev arresteret og anklaget for ”tilskyndelse til at strejke”. Strejken bygger på krav rejst i tidligere strejker, som regeringen ikke har ville opfylde.

På et massemøde blandt lægerne besluttede man at gå med i den tidsubegrænsede strejke fra 1. oktober. Lægernes krav er en forhøjelse af mindstelønnen for alle læger til 500 dollars pr. måned, hvilket for nogen læger er en lønforhøjelse på mange hundrede procent.

Herudover oplever Egypten en national lærerstrejke, en strejke fra tekstilarbejdere i Alexandria, de kommunalt ansatte i Sayyid Zeinab området i Cairo er i strejke og arbejderne i bilindustrien og i den kemiske industri samt mange andre er i strejke.

Det Muslimske Broderskab som leder landet står med voksende problemer. Mens Egyptens arbejderklasse er i offensiven, er budgetunderskud steget til 11 procent af BNP.

Den Internationale Valutafond (IMF) står overfor at skulle bevillige Egypten et milliard lån og det forventes, at kravene fra IMF vil være nedskæringer i tilskuddet til fødevarer og brændstof, hvilket vil medføre nye protester. Alt i alt trækkes fronterne op og nye storme er på vej i Egypten.

Efterår i Syrien

Situation i Syrien spidser til. De interne kampe bliver stadigt blodigere og blodigere, mens oprøret trækker i langdrag. Intet tyder på, at Assad føler sig presset nok til at afgive magten, så kampene ser uundgåeligt ud til at forsætte.

Sebastian Andersen

Det syriske oprør er gået ind i den blodigste fase hidtil. På en enkelt uge i august døde op imod 1600 mennesker under disse interne kampe. Det er konfliktens højeste antal dødsfald, inden for en så kort tidsperiode.

Disse forfærdelige tal er et tydeligt tegn på, at konflikten bliver mere kompliceret dag for dag. Konfliktens såkaldte ”tipping point” er nået, og efterhånden står det sole klart, at konflikten er eskaleret så meget, at forhandlinger og muligheder for kompromis er sat ud af spillet. Konfliktens to parter, Assads regime og oprørene, er nu så involverede i de blodige kampe, at det umiddelbare udkomme må blive enten-eller.

Denne fremstilling af situationen er naturligvis simplificeret. Det er svært at se et homogent oprør. Oprøret er naturligvis samlet i den forstand, at det er et oprør mod Assads regime. Men spørgsmålet om hvilket samfund, der skal erstatte Assads diktatur, splitter vandene.

Nogle ønsker et liberalt demokrati med partier, valg og et frit marked. Andre ønsker en mere generel reformering af samfundsstrukturen. Hvad en sådan reformering består af, er ikke blot et mere frit og åbent samfund, hvor magteliten ikke dikterer samfundet med hård hånd. Disse værdier kan stort set alle blive enige om. Det skelsættende ved en samfundsreformering er opgøret med den nyliberalistiske dagsorden, der konstant giver store dele af befolkningen dårligere vilkår, lavere løn og øger uligheden. Oprøret er også udtryk for utilfredshed over levestandarden og fattigdom.

På grund af disse splittelser får oprøret også en lidt diffus karakter.

På den ene side kan man reelt frygte, at oprøret bliver kapret af forretningsmænd og bureaukrater, der blot vil bruge omvæltningen til at få konkurrence- og markedsfordele. En frygt for Syrien blot bliver endnu en i rækken, der støtter op om den vestligt imperialistiske diskurs.

På den anden side er befolkningens rettigheder og levevilkår så dårlige i Syrien, at man bliver nødt til at forholde sig til, at oprørene sætter handling bag en begrundet utilfreds. Oprøret kommer ikke ud af den blå luft.

Vigtigt er det, ikke at lade sig forblinde af frygten for om oprøret slår fejl. Selvom Syrien historisk har været kritisk overfor USA og Israel, så forsvarer det ikke, at Syrien i dag reelt er et diktatur. Det er vigtigt at støtte oprørernes kamp for et bedre samfund og at pointerer at kampen så vidt som muligt ikke kun skal kæmpes med våben. Kampen skal kæmpes med strejker, demonstrationer og på arbejdspladser, både lokalt og nationalt.

Hvad mener vi med UNDERTRYKKELSE

Socialister beskyldes nogle gange for kun at interessere sig for ”økonomiske” kampe, ”klassekampen”, men ikke at tage fx kampen mod fx kønsundertrykkelse eller racisme alvorligt.

Jørn Andersen

Selv om det er let at påvise, at socialister har været aktive og initiativtagere i mange kampe mod undertykkelse, så slutter diskussionen oftest ikke dér – fordi mange former for undertrykkelse går på tværs af klasse.

Så hvad er forholdet mellem de to former for kampe?

Udbytning og undertrykkelse

Kapitalismen er både et udbytnings-system og et undertrykkelses-system.

Udbytning er det mest grundlæggende i kapitalismen. Udbytning betyder, at ”det jeg laver er mer' værd end det jeg får” – for nu at citere Jesper Jensens sang om merværdi. Kapitalisternes indbyrdes slagsmål om, hvem der mest effektivt kan tilrane sig produktet af vores arbejde, er det, der driver kapitalismen.

Men kapitalejerne er et lille mindretal, og vi andre det store flertal. Så dette system kan ikke fungere uden en lang række undertrykkelses-mekanismer. Uden dem ville kapitalismen ikke have overlevet ret lang tid.

Undertrykkelsen er klassebestemt

Selv om mange former for undertrykkelse ofte rammer på tværs af klasser, så er konsekvenserne klassebestemte.

Når fx ansvaret for opvæksten af den næste generation ligger i familien, og primært hos kvinder, så betyder det jo ikke, at rige kvinder sidder hjemme og passer børn. De ansætter arbejderkvinder til at gøre det.

Da abort var forbudt kunne rige kvinder stadig få foretaget illegale aborter på en sikker måde, mens arbejderkvinder måtte ty til kvaksalvere og uhumske køkkenborde.

Selv om kapitalismen opdeler klodens befolkning i stater, så rammer det først og fremmest arbejdere, som forhindres i at søge lykken uden for ”deres” kapitalisters stat. Rige har altid kunnet rejse, hvor de ville.

Splittelse svækker

De fleste former for undertrykkelse handler om ”del-og-hersk”. Hvis kapitalisterne kan få sorte og hvide, kvinder og mænd, homo og hetero – og især danskere, italienere, kinesere – til at slås indbyrdes, så har de nemmere ved at herske.

Kvindeundertrykkelse gavner ikke mandlige arbejdere, og racisme gavner ikke hvide arbejdere.

Når der fx skæres i kommunens daginstitutioner, så rammer det især kvinder – men det øger presset på hele familiens hverdag. At kvinder er lavtlønnede rammer naturligvis især kvinder, men også hele familiens økonomi.

I USA's sydstater er lønforskellen mellem hvide og sorte arbejdere større end i Nord. Men samtidig er også hvides løn i Syd lavere end i Nord.

Når vi skal arbejde længere og til lavere løn – for at konkurrere med arbejdere i andre lande – så svækker det alles kamp for bedre forhold.

Klassekamp mod undertrykkelse

Socialister kæmper mod enhver form for undertrykkelse, også når den rammer uden for arbejderklassen.

Men fx har Obama ingen problemer med at mange flere sorte er blevet fattige eller hjemløse i hans regeringstid. Angela Merkel har ingen problemer med, at hendes lavtløns-politik især rammer kvinder.

Når vi peger på arbejderklassen som den centrale kraft for forandring, så handler det om at tage kampen, hvor vi er stærkest, nemlig dér hvor profitten skabes, i produktionen.

Fx ville kvindebevægelsens kamp for lige ret ikke være kommet ret langt uden arbejderkvinders kamp for ligeløn. At lønforskellen i dag er stigende er stort forbigået opmærksomheden hos det flertal i kvindebevægelsen, der ser kvindekampen adskilt fra klassekampen.

Det er i den fælles kamp for frigørelse fra kapitalismens slaveri, at vi kan overvinde uligheden mellem mænd og kvinder, hvide og sorte osv. Arbejderklassens kamp for sin egen befrielse er kampen for hele menneskehedens frigørelse.

Hvorfor skærer socialdemokratiet ned?

"Jeg tror, at Helle Thorning kommer og banker på vores dør, når hun skal hente stemmer til en millionærskat, øget beskatning af bankerne eller afgift på aktiespekulation. I en sådan situation vil vi forhandle og få så meget af vores politik igennem som overhovedet muligt,". Sådan sagde Johanne Schmidt-Nielsen til Arbejderen to uger inden valget.

Jakob Krogh

Hvis Johanne Schmidt-Nielsen havde beslutte sig til at ventet på, at Helle Thorning kom og bankede på, havde hun siddet der endnu. Mange troede som Johanne på, at en ny regering ville betyde en ny politik, og de spørger nu hvorfor en socialdemokratisk regeringen fører nedskæringspolitik. Her er fire bud der tilsammen kan give en forståelse på spørgsmålet.

Mindre modstand

Regeringens finanslovsudspil indeholder store nedskæringer. Havde en borgerlig regering fremlagt sådan en finanslov, ville fagforeningerne på det offentlige område have indkaldt til demonstration. Enhedslisten og SF's partiorganisationer havde arbejdet samlet for at mobilisere til demonstrationen. Der ville være lagt i ovnen til endnu en gang store velfærdsprotester, som i 2006.

På trods af skatteforliget og fleksjobreformen, håber Enhedslistens folketingsgruppe stadig, at de i finanslovforhandlingerne kan trække regeringen til venstre. En forudsætning for at trække regeringen til venstre kun gennem forhandlinger, er, at indgå et kompromis.

Derfor skal kravene begrænses så et kompromis bliver muligt.

En massiv demonstration imod nedskæringerne, vil presse Enhedslistens forhandlere til at stå fast på de krav de formulerede før sommerferien om "en krone for krone" kompensation for skatteforliget og fleksjobreformen. Det ville også gøre det sværere at indgå forlig om finansloven.

Derfor er indkaldelse og organisering af demonstrationen 2. oktober blevet overladt til græsrødder i og uden for Enhedslisten, med støtte fra enkelte, fagforeninger og studenterorganisationer.

Forløbet op til demonstrationerne 2. oktober viser, at der kommer mindre modstand mod nedskæringerne fra både fagforeninger og partier, når det er en socialdemokratisk ledet regering der skærer ned.

Velfærd giver arbejdskraft

Det er rodfæstet tro i store dele af befolkningen, at Socialdemokratiet var den afgørende kraft i opbygningen af velfærdsstaten. Et ry som socialdemokraterne delvist har bevaret, selvom det de sidste 30 år, ofte har været under socialdemokratiske regeringer, at velfærdsstater er blevet rullet mest tilbage.

Nyrups nedsættelse af dagpengeperioden fra 7 til 4 år og SPD og De Grønnes gennemførelse af Hertz 4 programmet i Tyskland, betød også voldsomme stramninger for de arbejdsløse, og både under den socialdemokratiske præsident Mitterrand i Frankrig og Nyrup i Danmark, blev der privatiseret langt mere end deres borgerlige forgængere og efterfølgere.

Velfærdskapitalisme

Skift i Socialdemokratiets holdning kan delvist forklares ud fra velfærdsstatens funktion. Det er at styrke økonomien og legitimere kapitalismen i perioden fra 2. verdenskrig og frem til krisen fra 1973. Det er en periode der er blevet kaldt kapitalismens guldalder. Der var høj vækst og mangel på arbejdskraft.

Velfærdsstaten blev en del af svaret på manglen på arbejdskraft. Vuggestuer og børnehaver skulle sikre, at kvinder med børn kunne komme mere ud på arbejdsmarkedet, sundhedsvæsnet sikrede at flere arbejdere var arbejdsdygtige, og udbygningen af uddannelsessektoren sikrede en mere effektiv arbejdskraft.

Overførselsindkomster til dem der ikke kunne arbejde pacificerede potentielt utilfredse og sikrede relativ ro på arbejdsmarkedet. Socialdemokratiets velfærdspolitik styrkede kapitalen under højkonjunkturen, men blev en byrde for kapitalismen, da krisen og dermed arbejdsløsheden, kom.

1980'erne krise og højredrejning

I 1980'erne kunne Socialdemokraterne ikke løse krisen gennem statslige indgreb, der satte gang i efterspørgslen inspireret af økonomen John Keynes teori. I Danmark erkendte Anker Jørgensen dette i 1982 og overlod magten til de borgerlige uden valg.

I de fleste andre lande tog vælgerne valget for de socialdemokratiske ledere. Socialdemokratierne havde mistet troen på egen politik og begyndte at acceptere væsentlige elementer af den borgelige økonomiske teori.

Socialdemokratiernes manglende evne til at styre samfundet, banede vejen for at 1980'erne blev et årti med højreorienterede strømninger med Schülter, Thatcher og Kohl ved magten i Europa.

1980'erne sluttede med, at de statsstyrede kommandoøkonomier i Østeuropa, der kaldte sig kommunistiske, brød sammen. Af langt de fleste blev det opfattet som endnu et bevis på, at statslig styring af økonomien ikke fungerede. Det rykkede yderligere ved socialdemokratiets tro på, at staten kunne overkomme kriserne gennem statslig påvirkning af økonomien.

Denne tro er i dag næsten helt forsvundet. Fire ledende socialdemokrater skriver i en kronik i Politiken 20. august, der skulle være Socialdemokratiets bud på en offensiv politik for Danmark. "Vi kan ikke forlade os på blot at sætte gang i efterspørgslen med finanspolitiske lempelser,".

De såkaldte kommunistiske regimers sammenbrud betød også, at kommunistpartierne også i Danmark faldt sammen eller blev voldsomt svækket. Dermed var de organiserede kræfter, der kunne presse Socialdemokratiet til venstre også voldsomt svækket, og Socialdemokratiet har med krisen som baggrundstapet og med tilslutningen til finanspagten, netop intensiveret den neoliberale nedskæringsorden.

Det vi mangler på venstrefløjen, er en organiseret kraft der klart og konsekvent modsiger og udfordre denne orden, gennem organisering af modstand i arbejderklassen, der ikke kun fokuserer på at trække socialdemokratiet til venstre ved forhandlinger i Folketinget.

Socialistisk Arbejderavis

RETURADRESSE: ISU, Postboks 522, 1505 Kbh. V

PP POST DANMARK B